

Veto

Studentenweekblad
van de Leuvense Overkoepelende
Kringorganisatie

nummer 26
maandag 25 maart

jaargang 22 - 1995-1996

afgite : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Rechter in kortgeding schorst schorsing

Roel Anciaux blijft preseskandidaat

Omdat het VRG-kiescomité vorige week dinsdag besloot kandidaatpres Roel Anciaux te schorsen, stapte deze laatste woensdag naar de rechter om tegen deze beslissing beroep aan te tekenen. Het vonnis in kortgeding was gunstig voor Anciaux. Hij mag samen met tegenkandidaat Bruno Lambrecht meedingen naar de titel.

Vorige week dinsdag boog het adviserend comité van professoren zich een laatste maal over het door hen aangevatte onderzoek naar mogelijke fraude bij de VRG-verkiezingen. Het clubje wijzen besloot: "Bewezen is dat de postbus op naam van de heer Anciaux staat. De heer Anciaux beweert, dat niet hij, maar een derde met zijn gestolen identiteitskaart de postbus op zijn naam geopend heeft. Er is echter geen bewijs van deze diefstal, zelfs geen begin van bewijs. Aan het VRG-kiescomité wordt het overgelaten hieruit de nodige conclusies te trekken." Nog diezelfde dag oordeelde het kiescomité dat "deze praktijken indruisen tegen het eerlijke verloop van de verkiezingen en de belangen van het Rechtsgenootschap ernstig geschaad zouden kunnen worden indien iemand die zich van zulke praktijken bedient verkozen wordt als presidiumlid". Roel Anciaux werd geschorst, de rest van zijn ploeg mocht nog wel deelnemen aan de verkiezingen.

Hierop haalde Roel Anciaux de grote middelen uit de kast. Hij stapte woensdag naar de rechter en spande een kortgeding aan, want de tijd dringt. Vrijdagnamiddag zat Roel Anciaux, breed glimlachend en geflankeerd door zijn twee advocaten, in het

Roel Anciaux op de perskonferentie

(foto Jan-Frans Lemmens)

Huis der Rechten zijn perskonferentie voor. Het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg zetelend in kortgeding "beschikt volledig in mijn voordeel", aldus Anciaux's persmededeling. De schor-

sing moet ingetrokken en bekend gemaakt worden ad valvas op straffe van een dwangsom van 100.000 fr per dag.

In zijn vonnis stelde de rechter in de
vervolg op p. 3

Klacht tegen Veto wegens smaad en eerroof?

Na zijn perskonferentie vrijdagmiddag in het Huis der Rechten, had Roel Anciaux nog een leuke surprise in petto voor Veto. Anciaux zou — naar eigen zeggen — klacht ingediend hebben tegen dit studentenblad wegens smaad en eerroof. In het artikel van vorige week heeft hij elf elementen gevonden die "zijn goede naam door het slijk halen". Op de perskonferentie stelde hij dat zijn familie te veel betrokken werd bij dit gebeuren en dat dit "ongepast is en totaal irrelevant". Toen Veto aan Anciaux's advocaat meer inlichtingen vroeg omtrent de klacht en de motivatie hieromtrent, viel Meester Smeyers uit de lucht. Hij was zelf niet op de hoogte van deze klacht maar vond het wel vreemd dat Anciaux tegenover Veto niet eerst een recht op antwoord eiste in plaats van onmiddellijk een klacht in te dienen. Recht op antwoord leek hem in dit geval logi-

schier dan een klacht wegens smaad en eerroof. Op de vraag waarom Anciaux enkel een klacht indient tegen Veto en niet tegen andere kranten — die nochtans eveneens uitgebreid berichtten over het gebeuren — antwoordde Roel dat Veto deze zaak aan het rollen gebracht heeft en dus verantwoordelijk is voor de "tendencieuze" berichtgeving.

Nochtans wordt in het geviseerde artikel geen enkele beschuldiging geuit aan het adres van Roel Anciaux en zijn de weergegeven feiten volledig korrekt. Dat bevestigen ons verschillende bronnen. Veto heeft al het mogelijke gedaan om een zo juist mogelijke visie op het gebeuren weer te geven. Daartoe werden ondermeer alle betrokken partijen geïnterpelleerd en geconfronteerd met de feiten waarover Veto beschikte. Professor Herbois, dekaan van de rechtsfaculteit, welke in extenso de

stand van het onderzoek toelichtte, Professor Van Gerven, koördinator studentenbeleid welke niet bereid was Veto te woord te staan, het VRG-presidium, het kiescomité, Bruno Lambrecht, kandidaatpres, en zelfs Roel Anciaux. Tegenover de Gazet van Antwerpen verklaarde deze nochtans dat hij nooit met Veto hierover gesproken heeft.

Of Anciaux inderdaad een klacht ingediend heeft tegen Veto, kon niemand ons bevestigen. Zelf hebben we hierover in elk geval nog niets kunnen vernemen.

En dan nog dit: maandag, nog geen half uur nadat de Veto's in de daartoe voorziene bakken in de Valk en de Pieter de Somer afgeleverd werden, waren alle nummers daar reeds verdwenen. Getuigen verklaarden dat de Veto's ontvreemd waren. Niemand kon echter de dader identificeren.

(ad)

binnenin

Kringverkiezingen 4

Poging tot oplichting bij een plaatselijk studentenblad. De hoofdredakteur — enig kind en zoon van zijn vader — wordt ervan verdacht onder de kodenam "Veto" een postbus geopend te hebben in Leuven X, waarin hij elke week een duizendtal exemplaren van zijn eigen blad dumpte. Hierdoor kon hij zijn medewerkers ervan overtuigen dat het weekblad erg veel gelezen werd en dat allemaal onder zijn kundige leiding.

Schotsmans 7

Het bedrog kwam uit toen de redaktiesekretaris ook een postbus in Leuven X op naam van Veto wou afhalen, maar aan het loket te horen kreeg dat de enige bus aldaar reeds op die naam gereserveerd was. Zelf wou ze de bus gebruiken om wekelijks een duizendtal exemplaren van het blad in te dumpen. Eigenlijk moest ze die wekelijks opsturen naar de vele abonnees van het blad, maar dat ging na vijftienwintig weken toch wat tegensteken.

Alma 8-9

Op een perskonferentie vorige week vrijdag in Alma 1 hielden beiden — geflankeerd door hun doofstomme prodeo-advokaat — hun onschuldig staande. Met rooie oogjes van het wenen stelden ze: "Wij zijn gerold door onze redactie. Zij hebben een bus geopend om daar diskettes met de Veloteksten in te verbergen, zodat ze op zondagavond nooit meer zouden moeten komen meewerken en ze voor de Campuskrant tegen betaling teksten kunnen schrijven. Dit schaadt onze toekomstige journalistieke carrière, maar wij komen terug."

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput • Vuurkruisenlaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 23 08 50 • Telefax 016 22 83 43

Zeg nooit peda tegen een residentie

III *ij leven in een ongrijpbare, complexe wereld. De enige wijze waarop mensen in deze wereld kunnen overleven, is dank zij hun vermogen tot vereenvoudigen: de zaken te herleiden tot enkele, liefst twee categorieën. Dit fenomeen werd nogmaals bevestigd door een onderzoek van de huisvestingsdienst van de KU Leuven. Als je in Leuven komt studeren en niet meer thuis wil wonen, zijn er twee mogelijkheden: ofwel ga je 'op kot', ofwel ga je 'op peda'. De universiteit pleit voor nuancering tussen deze begrippen.*

Als studenten kiezen om in een residentie te gaan wonen, is dat in de eerste plaats omwille van het sociale aspect. Een residentie fungeert als een verzekering tegen vereenzaming: veel mensen om je heen, vaak zelfs van de eigen fakulteit. Voor sommigen is ook de toegankelijkheid van de residenties een positief punt. Ze hoeven zich dan niet in de wilde, vrije kamermarkt te storten. Voor andere studenten is op residentie gaan geen kwestie van keuze, maar opgelegd door de ouders.

Studenten die zelf in een residentie wonen hebben nog een eerder genuanceerd beeld over hun woonvorm. Bij studenten die in privekamers wonen is er van een dergelijke nuancering weinig te merken. Zij associëren residenties vooral met sluitingstijden, controle en betutteling. Dit is blijkbaar ook het beeld dat abiturienten hebben van residenties: "Peda's zijn streng en ge moet daar stil zijn." Voor studenten op 'kot' is die vrijheidsbeperking inderdaad de belangrijkste reden om niet 'op peda' te gaan. Andere argumenten zijn: te veel volk en de opsplitsing tussen jongens- en meisjespeda's. De onmiddellijke aanwezigheid van collega's lijkt dus zowel een van de grote troeven als één van de grote schrikbeelden van de residenties te zijn. Hierbij dient vermeld dat het leven op de meeste residenties zich afspeelt in leefgroepen van een tiental studenten die een keuken delen.

Realiteit

Slechts een kwart van de studenten op residenties hebben te kampen met een sluitingsuur en vierenveertig procent van deze residentiekamers zijn enkel voor jongens of enkel voor meisjes. Dit moet nog verder relativerend worden. Bij de universitaire residenties is slechts twintig procent onder-

worpen aan een sluitingsuur (veertig procent bij private residenties). Bij de private residenties zijn vijftien procent van de kamers exclusief voor jongens of meisjes, bij de universitaire vijftientig procent (waarvan het merendeel dan nog niet gesubsidieerde). Tenslotte zijn slechts driëntwintig procent van de residentiekamers geen eigendom van de universiteit.

Imago

Over de toestand op de privekamermarkt zijn zulke cijfers niet beschikbaar. Toch is het fenomeen van de inwonende

mogelijk tegen te gaan en een nog duidelijker beeld te geven van de mogelijkheden met betrekking tot studentenhuizing.

Voor het feit dat alle residenties door het merendeel van de studenten over één kam geschoren worden, veroorzaakte heel wat wenkbrauwengefrons bij de huisvestingsdienst. Is het dan niet duidelijk dat er minstens drie — sterk — verschillende soorten residenties zijn: de private, de gesubsidieerde universitaire, en de niet-gesubsidieerde universitaire? Neen dus. Het zijn vooral de private residenties die het beeld van de peda als veredeld internaat in stand houden. Dat kan waarschijnlijk ver-

klaard worden omwille van het feit dat de meeste van deze instellingen uitgebouwd worden door geestelijken.

De universitaire residenties hebben dus te kampen met een imago-probleem: ze worden te makkelijk verward met de traditionele pedagogieën. Toch hebben zij deze verwarring voor een stuk aan hun eigen beleid te danken. In het universitaire aanbod zelf bevinden zich immers nog steeds een aantal anachronismen. De Raad voor Studentenvoorzieningen, die de gesubsidieerde residenties — het leeuwendeel van de universitaire residenties — beheert, verantwoordt deze anachronismen door te stellen dat er binnen de gesubsidieerde sector voor iedere vraag een aanbod moet zijn. Kunnen we vanuit deze beleidsoptie binnenkort ook kleinere gebouwen en gewone huizen vinden in het gesubsidieerde aanbod?

Wim De Rop

Omdat honger een onrecht is

(foto Jan Frans Lemmens)

kotbaas(-madam), met strenge sociale controle, nog steeds bestaande en zijn er in het privekamermarkt ook huizen exclusief voor jongens of voor meisjes.

De grote tegenstelling tussen 'op kot' en 'op peda' berust dus hoofdzakelijk op vooroordelen. De bal ligt nu in het kamp van de huisvestingsdienst om deze zoveel

VRG

vervolg van p. 1

eerste plaats dat het kiescomité niet bevoegd was om Anclaux "preventief" uit te sluiten. Volgens de rechter kon dit enkel na de kiesverrichtingen en voor de telling. In meer ondergeschikte orde, zo oordeelt de rechter, wordt gesteld dat Anclaux aanzienlijke materiële schade zal lijden "terwijl tevens zijn goede naam zonder enig bewijs wordt aangetast en hem de kans wordt ontnomen aan de presesverkiezingen — die hij als een optimale springplank voor een latere loopbaan beschouwt — van het VRG deel te nemen."

In tegenstelling tot wat Anclaux en zijn advocaten op de persconferentie suggereerden — "dit is een eerste teken dat Roel Anclaux minder met de zaak te maken heeft dan gedacht, er is een begin van twijfel over zijn betrokkenheid" —, spreekt de rechter zich in dit vonnis helemaal niet uit over de grond van de zaak. Hij stelt in het vonnis immers zeer duidelijk dat "de thans voorhanden zijnde gegevens echter niet toelaten in hoofde van eiser een bedrog te weerhouden" maar dat een "gerechtelijk onderzoek, gezien de bevoegdheid van de politiediensten meer mogelijkheid tot reconstructie van de feiten biedt".

Oog

De leden van het kiescomité waren in elk geval bijzonder teleurgesteld door dit vonnis. "Hier wordt zeer duidelijk dat het huidige VRG-kiesreglement niet op maat

gesneden is voor deze feiten die het studentikoze overstijgen" stelde de huidige preses en voorzitter van het kiescomité, Niels Janssen. "Wij meenden de bevoegdheid te hebben Anclaux te mogen schorsen gezien het advies van de professoren en de geest van het kiesreglement. Maar blijkbaar vindt de rechter dat de feiten waarvan wij Anclaux betichten, strafrechtelijk bewezen moeten worden." Ondertussen bekijken de vijf leden van het kiescomité of het nog zin heeft om een klacht in te dienen tegen Anclaux. Zij wensen in elk geval dat de zaak tot op de bot uitgespit wordt. Deze wens uitte ook Anclaux op zijn persconferentie. "En", zo stelde hij nog, "laten we niet vergeten waarover het hier gaat: vertrouwen en wederzijds respect. We mogen het democratische principe niet uit het oog verliezen: de kiezer moet het laatste woord krijgen."

Annemie Deckx

Een overzicht van de residenties

1. KU Leuven, gesubsidieerd:

- a. Gemengd**
- Camilo Torres, Brusselsestraat 165
- Home Terbank, Celestijnenlaan 70
- Rijschoolstraat 17 en 29
- Res. Zwartzusters, Schapenstraat 80
- Stud.-huis Sint-Catharina, Sluisstraat 2
- Stud.-huis Holleberg, Schapenstraat 37
- Studentenwijk Arenberg (cité), Groenveldlaan 1
- Van Dalecollege, Naamsestraat 80
- Gezellehuis, Ruelensvest 109
- Romero-huis, Blijde Inkomststraat 32

b. Jongens

- Home Vesalius, Vesaliusstraat 34
- Justus Lipsiuscollege,
- Minderbroedersstraat 15
- Pius X-college, Tervuursevest 103

c. Meisjes

- Home Johannes XIII, Tervuursevest 141
- Stud.-huis Edith Stein, E. Vlieberghstraat 4
- Stud.-huis Sedes Sapientiae,
- Vlamingenstraat 87 en Parkstraat 23
- Meisjescentrum, Vital Decosterstraat 47

2. KU Leuven, niet-gesubsidieerd

- H. Geestcollege (jongens), Naamsestraat 40

Leo XIII-seminarie (jongens), Tiensestraat 112

Pauscollege (jongens), Hogeschoolplein 3

Groot Begijnhof (gemengd), Groot Begijnhof 20

Res. Groenveld (gemengd),

Celestijnenlaan 76-82

3. Private Residenties

a. Gemengd

Thomas Morus, Tervuursevest 115-119

b. Jongens

Abdij Keizersberg, Mechelsestraat 202

Don Bosco, G. Gezellelaan 21

Paters Assumptionisten, Halvestraat 14

Paters Salvatorianen, Naamsesteenweg 492

Residentie Arenberg, Tervuursevest 123

Stud.-huis Lerkeveld, Waversebaan 220

Studiehuis "de La Salle", Mechelsevest 4

c. Meisjes

Home Julie Billiard, Blijde-Inkomststraat 26

Stud.-huis Flamingo, Ravenstraat 34

Huis Sint-Maarten, St.-Maartenstraat 42

Pedagogie Regina Pacis, Lei 41

Res. Steenberg, Koning Leopold I-straat 14

Regina Mundi, Broekstraat 28

Pluk de Dag

Twee ploegen visten dit jaar naar de gunst van de kiezer en uiteindelijk brachten 402 studenten hun stem uit. Ploeg 'De Dag', met Steven Van Dessel als kandidaat-kringkoördinator, bestaat uit een aantal kringmedewerkers van dit jaar en nieuwe krachten, vooral uit de eerste en tweede kandidatuur. Lolploeg 'Threesome', drie tweede lic'ers die hun inspiratie haalden uit de gelijknamige film, moesten het de andere ploeg moeilijk maken.

Het beloofden rustige verkiezingen te worden dit jaar bij de studenten sociale wetenschappen. Opdat de verkiezingen geldig zouden zijn moest het kworum van 361 studenten behaald worden wat elk jaar zonder al te veel problemen overschreden wordt. Dit jaar speelden echter enkele factoren mee waardoor het behalen van het kworum bemoeilijkt werd.

Zo was er de boycot campagne van een student die al vele jaren meedoet aan de kringverkiezingen maar die zich dit jaar niet tijdig had ingeschreven. Hij maakte zijn protest kenbaar door gedurende de kiesweek op te roepen tot een verkiezings-boycot. Slogans als "Boycot de verkiezingen bij Pol & Soc", "Stop het a-politisme" en "X" tooiden de plakborden van de fakulteit. Aan de hand van pamfletjes werd dezelfde boodschap kenbaar gemaakt. Maar hier bleef het niet bij; er werden pamfletjes verspreid met persoonlijke aanvallen naar een aantal leden van ploeg 'De Dag'. Tegen dat laatste kon het kiescomité weinig doen aangezien deze beledigingen niet afkomstig waren van een deelnemende ploeg. Datzelfde kiescomité vernam tot haar grote verbazing op de dag van de verkiezingen via een kort artikel in het Nieuwsblad dat de kringverkiezingen afgelast waren. Later bleek dat dezelfde persoon een persbericht naar een aantal kranten had gestuurd met de mededeling dat de verkiezingen afgelast waren omdat een van de leden van een zogezegd Controle-

comité te nauwe banden zou hebben met een van de leden van een ploeg.

Voorspelbaar

Ploeg 'De Dag' werd verkozen met 256 stemmen, tegen 113 voor ploeg 'Threesome' en 33 ongeldige stemmen. Een voorspelbaar resultaat dus. Enerzijds omdat het de enige verkiesbare ploeg was. Het kiesreglement stelt dat om verkozen te worden een ploeg uit minstens tien studenten sociale wetenschappen moet bestaan. Anderzijds omdat geen van beide ploegen zich

echt kon onderscheiden aan de hand van een inhoudelijk programma. Ploeg 'Threesome' had zich wat de inhoud betreft beperkt tot de opsomming van een aantal belangrijke misstappen waaraan de huidige kring zich dit jaar bezondigd had. Belangrijkste blunder was hierbij de diefstal van honderdduizend frank. In hun programma-brochure bleef 'De Dag' beperkt tot een voorwoord van de kandidaat-kringkoördinator en de voorstelling van de verschillende verantwoordelijken.

Debat

Op het kiesdebat van woensdag bleek dat ploeg 'De Dag' bewust met weinig inhoudelijke punten campagne had gevoerd. Redenen hiervoor was dat de reeds geplande activiteiten van volgend jaar weinig van deze van dit jaar zouden verschillen. Ook

zou de inhoudelijke invulling pas volgend jaar kunnen gebeuren omdat men anders het gevaar loopt in een presidiumstructuur te vervallen. Ploeg 'Threesome' noemde zichzelf op het debat liever een sensibiliseringsploeg dan een lolploeg. Wel probeerden beide kandidaat-kringen zich te onderscheiden aan de hand van hun campagne-activiteiten. Ploeg 'Threesome' voerde een aantal sketches op in de jaren, verspreidde een blaadje en vertoonde de film 'Threesome'. Ploeg 'De Dag' stelde zichzelf voor aan de hand van een videofilm, affiches en een programmabrochure. Daarnaast organiseerden ze een film, een avond in Politika-kafee en een Alma maaltijd. Het waren waarschijnlijk deze ekstra's en een aantal bekende gezichten die de kiezer ertoe overhaalden om op 'De Dag' te stemmen.

Wim Van der Meersch
Olivier Remy

De koe als lustobjekt

(foto Kristof Braekeleire)

Presidiumverkiezingen bij Medica

Sprookjes

et wordt de laatste jaren een traditie bij Medica dat er slechts één ploeg is die opkomt voor de verkiezingen. Geen reden echter om de verkiezingsweek met minder animo te laten voorbijgaan. Daarvoor zorgde dit jaar de ploeg Sheherazade, genoemd naar de vertelfiguur uit Duizend en één nacht. Om zich aan de omgeving aan te passen, liet Veto voor een week zijn ballen thuis en trok eunuchsgewijs naar de voor de gelegenheid tot paleis getransformeerde Doc's bar.

"Een hele week lang kan u zich in een mystiek sfeertje weer ongeremd kind voelen en u laten wegglijden in de overweldigende wereld der Oosterse sprookjes. Met duistere toverspreuken en krachtige kruidenmengsels zullen wij er namelijk in slagen om de sprookjes van 1001 nacht in vierentachtig onvergetelijke uren te persen met uzelf als onsterfelijk hoofdrolspeler!" Zo klonk het uit de mond van de pas verkozen preses Frédéric Meekers in zijn programmabrochure. Dat programma bestond voornamelijk uit een aantal klassiekers: een openingsreceptie op zondag, een filmpje, een streekbierenavond, een servicedag. Daarnaast was er op maandag een debat rond Oosterse geneeswijzen en de klassieke geneeskunde. Natuurlijk kon ook het element 'sprookjes verteld' niet ontbreken: op dinsdag kwamen

vier profs duistere, erotische, vrolijke en duivelse sprookjes vertellen en op woensdag was het de beurt aan Johan Terry — gekend van Onvoorziene Omstandigheden en Het Stapsalon — om zijn vertelcapaciteiten te etaleren, waarna nog een optreden van het groepje 'Get Off' volgde.

Frédéric Meekers wordt gesteund door een maar liefst tachtigkoppige bende die hem zullen bijstaan in wat geen gemakkelijk jaar dreigt te worden. Politiek gezien staat er immers heel wat te veranderen binnen de opleiding geneeskunde. Net zoals de vorige jaren wil het nieuwe presidium de nadruk leggen op de representativiteit van het Medica-standpunt ter zake. Alle studenten geneeskunde moeten inspraak krijgen in het debat over numerus clausus. "Daarnaast zal een extra inspanning gedaan worden om Medica pluralistisch en toch eensgezind te houden. Aparte politieke stellingnames moeten zo vermeden worden."

Ervaring

Meekers begint ook niet helemaal onervaren aan het grote avontuur. Eerder was hij reeds jaarverantwoordelijke derde kandidatuur, en dit jaar was hij actief in de Werkgroep Gezondheidszorg. Naar volgend jaar toe denkt de nieuwe preses aan een 'heropvisoperatie' van de kandidaturen. "Het lijkt er immers een beetje op dat die wat los staan van Medica als geheel. Daarom is er een aparte werkgroep opgericht.

die heel specifiek zal instaan voor de relaties en afspraken tussen de jaren onderling en de informatiedoorstroming van en naar Medica zelf. Bedoeling is om tweewekelijks rond de tafel te gaan zitten en de verschillende agenda's te vergelijken." Daarnaast wil Meekers werk maken van een herinrichting van Doc's bar om het parochie-zaalsfeertje, vooral dan op de wat rustiger avonden, weg te werken.

Kactus

Al deze goede voornemens en de geor-

ganiseerde activiteiten waren voldoende om de geneeskundestudenten te overtuigen en de Sheherazade-ploeg met een ruime meerderheid van 94,1 procent van de stemmen te verkiezen. Een leuke, door het presidium van dit jaar georganiseerde, verkiezingsshow, geënt op nihilistische spelletjesprogramma's met videofragmenten, kwisvragen en een hoog Meneer Kactusgehalte, zorgde voor een luisterrijke en letterlijke fakkeloverdracht.

Peter Roelens

U HADT DESALNIETEMIN TOCH NOG EEN UITSTEKENDE VERHANDELING /SCRIPTIE GEHAD WILLEN HEBBEN ?

U HEEFT UW ONDERWERP GRONDIG BESTUDEERD
U HEEFT DE JUISTE CONCLUSIES GETROKKEN
U WEEET PRECIES WELKE STELLING U GAAT VERDEDIGEN
ALLEEN...

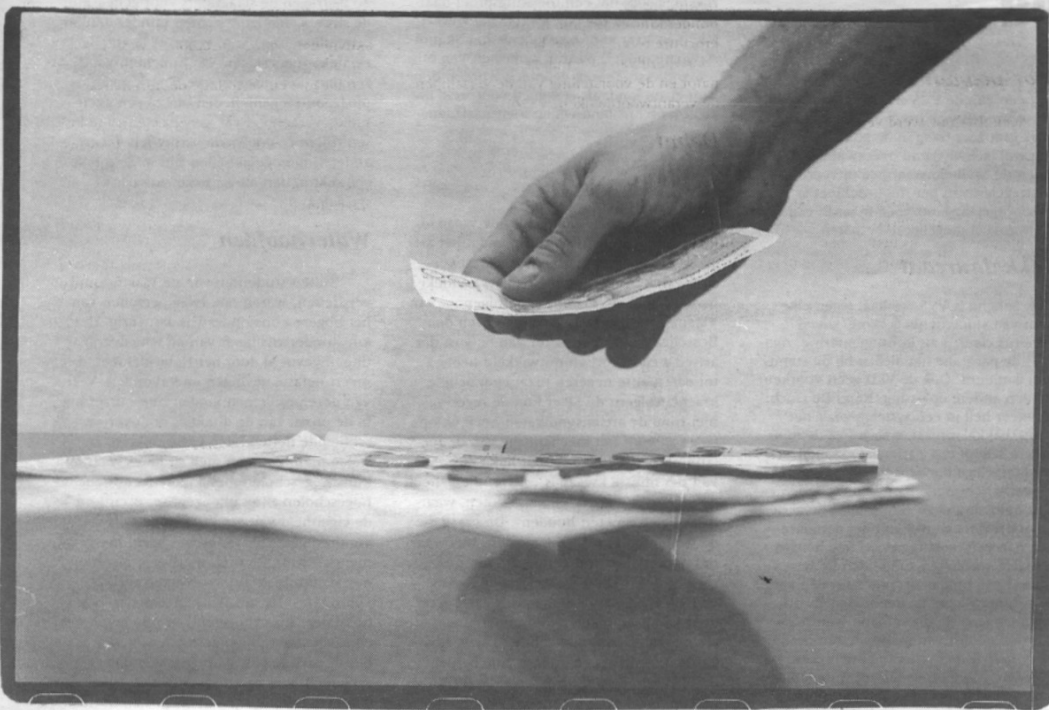
UW VERHANDELING / SCRIPTIE / SEMINARIEWERK
MOET OOK NOG OP PAPIER GEZET WORDEN
EN LIEFST OOK NOG VLOT WEGLEZEN...

TABULA KAN EEN GROOT DEEL VAN HET SCHRIJF- EN REDACTIEWERK VOOR U DOEN: WIJ HELPEN U HELDERE TAAL OP PAPIER TE ZETTEN, DUIDELIJKE STRUCTUREN AAN TE BRENGEN, PROFESSIONELE LAYOUT TE HANTEREN. ALS U DAT WENST NEMEN WIJ OOK HET DACTYLOGRAFISCHE WERK VOOR ONZE REKENING. KORTOM: U LEVERT DE INHOUD - WIJ DE VORM.

EN OVER DE NIEUWE SPELLING HOEFT U ZICH DAN OOK GEEN ZORGEN MEER TE MAKEN.

TEL. (016) 23 40 54 OF (016) 29 53 90

Studietoelagen aan herziening toe

Michelangelo was er niks tegen

(foto Ilke Christiaens)

Ieze week donderdag organiseren Sociale Raad en de Sociale Dienst van de KU Leuven een workshop over de studietoelagen van de Vlaamse gemeenschap. Met dit initiatief willen de organisatoren de overheid en de publieke opinie wakker schudden omtrent de problematiek van de studiebeurzen. De problemen zijn immers veelvuldig: het aantal beursstudenten neemt af doordat zij minder naar het hoger onderwijs doorstromen, de beursbedragen zelf dalen terwijl er nog steeds een aantal onrechtvaardigheden in het systeem zitten. Overigens wil men op de workshop verder gaan dan het huidige stelsel en ook nadenken over de invoering van een studietoeloen.

Donderdagvoormiddag zullen vier sprekers hun visie geven over studiefinanciering. Als eerste zal Frans Devenyns van de Sociale Dienst een aantal cijfers omtrent de toelagetrekkers naar voor brengen. Die zijn zoals gezegd niet rooskleurig. Nog maar één student op vijf krijgt een toelage waartoe dit eind van de jaren tachtig nog 40 procent was. Gezinnen met een modaal inkomen vallen dus meer en meer uit de boot. Aan de andere kant hebben studenten uit gezinnen met een laag inkomen het zeer moeilijk om de eindjes aan mekaar te knopen omdat de beursbedragen bijlange de studiekost niet meer dekken. Dat is op zijn beurt een gevolg van de weigering van de opeenvolgende ministers van onderwijs om de studietoelagen te indexeren.

Na de inleiding is het dan de beurt aan Baukje Van Nunen, vice-voorzitter van de Landelijke Studenten Vakbond (LSVB). De LSBV is een Nederlandse studentenorganisatie die haar hoofdzetel in Utrecht heeft. Van daaruit coördineert zij de acties tegen de gigantische besparingsplannen van het Nederlandse ministerie van onderwijs. Tot voor kort keken de Vlaamse studenten op naar het Nederlandse model zoals dat in

1986 werd uitgedacht, maar sinds ongeveer een jaar moeten de Nederlandse studenten zeer veel inleveren. Niet voor niets is de titel van de uiteenzetting van Van Nunen dan ook "De Nederlandse studiefinanciering van in de wieg tot in het graf".

Studietoeloen.

Na de koffiepauze zal Eric Spiessens van de studiedienst van het ACW een uiteenzetting geven over studietoeloen. Spiessens, die vooral gespecialiseerd is in het selectiviteitsvraagstuk in de sociale zekerheid, heeft namelijk onderzocht hoe een studietoeloen kan worden opgebouwd vanuit de bestaande middelen. Die zijn enerzijds de kinderbijslag en anderzijds de belastingaftrekken voor kinderen ten laste. Die middelen gaan nu nog naar het gezin, maar vanuit emancipatorisch standpunt zouden ze beter rechtstreeks aan de student worden gegeven. Technisch is heel deze operatie nog wel doenbaar. Politiek is de haalbaarheid echter al veel twijfelachtiger. Zo willen zelfstandigen traditioneel niet weten

van hogere bijdragen voor kinderbijslagen. Verder stijgt het kindergeld naarmate men meer kinderen heeft — rangselectiviteit in het jargon — zodat kroostrijke gezinnen ook niet zomaar zullen willen inleveren. Nochtans is een studietoeloen niet zo ver af als men soms wel denkt. Het Centrum voor Sociaal Beleid had het enkele maanden geleden nog over de kinderbijslag als recht voor het kind. Dit past volledig in het denken over een studietoeloen.

Tegen de middag zullen een aantal concrete eisen in verband met de studietoelagen naar voor geschoven worden. Om te beginnen zijn er drie basiseisen waarover een zeer brede consensus bestaat binnen de sector: Om inspraak in het beleid, de eis voor een nieuw onderzoek naar de studiekosten, en de automatische indexering van de beursbedragen. Al jaren ijvert de studentenbeweging voor deze eisen die kwasi niets kosten. Met de workshop willen de studenten dan ook een aanzet geven om deze eisen om te zetten in concrete beleidsdaden. Natuurlijk heeft Sociale Raad nog meer opmerkingen bij het studietoelagestelsel, zoals bijvoorbeeld de onrechtvaardige sprongen in de toelage naarmate je inkomen minder dan 1/10 is van de maximum inkomensgrens. Sociale Raad vindt dat de toelage volledig lineair moeten worden. Ook moeten de te krappe inkomensgrenzen volgens Sociale Raad met vijftigduizend frank worden opgetrokken. Op die manier zouden er meer studenten worden opgenomen in het systeem die nu uit de boot vallen maar een studietoeloen toch goed kunnen gebruiken. Tenslotte stelt Sociale Raad nog een aantal aanpassingen aan het studietoelagestelsel voor die de perverse neveneffecten van de kadastraal inkomstenst moeten wegwerken. De kadastraal inkomstenst was oorspronkelijk bedoeld om studenten uit het systeem te weren die onterecht een studietoeloen kregen. Als je in een kast van een villa woont, kan je moeilijk beweren dat je recht hebt op een studietoeloen. Omdat sommige gezinnen echter zeer weinig verdienen moeten zij al bijna dakloos zijn om nog recht te hebben op een studietoeloen. Daarom eist Sociale Raad een bodemkadastraal inkomen waaronder je niet kan uitgesloten worden.

Tijl Vanbrabant

De workshop begint om 9.00 u op donderdag 28 maart in de Van Evenstraat 2, AV 03.12. Inschrijven kan nog steeds op de Sociale Dienst, Naamsstraat 80, iedere werkdag van 14.00 u tot 17.00 u tel.016/32.44.28.

Arbeid maakt vrij

De Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie (Loko) zoekt ter ondersteuning van de werking van haar studentenblad Veto gedurende het volgende academiejaar één halfzijdse kracht (19,5 uur per week). Van de halfzijdse kracht wordt verwacht dat hij/zij de werking van het blad praktische en inhoudelijke steun verstrekt om op haar werkingssterrein tot een doordacht beleid te komen.

Van de kandidaat wordt verwacht dat hij/zij op de hoogte is van het maken van het blad, zowel technisch als inhoudelijk. Zijn/haar taak bestaat voornamelijk uit administratie, het bijhouden van de briefwisseling, het bijhouden van het archief en het verzorgen van de permanentie. Daarnaast begeleidt hij/zij de redactie, spoort aktualiteiten op en legt contacten tussen medewerkers, redacteuren en leden van de verschillende raden.

Het kontrakt loopt af op 31 juli 1997. De kandidaat moet zich op de redactievergadering komen voorstellen.

Schriftelijke sollicitaties met cv moeten ingezonden of binnengebracht worden op het redaktiesekretariaat van Veto bij Annemie Deckx, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Informeren kan de hele week op het bovenstaande adres of op 22.44.38.

(advertising)

WATERSKI

WINDSURFING

KANO

KAJAK

ZEILEN

MOUNTAINBIKE

COMO-MEER, ITALIE

WATERSPORTVAKANTIES

GEEN ERVARING VEREIST

INLICHTINGEN EN BROCHURE:

EURO-LEISURE

K. ALBERTLAAN 124 - 9000 GENT

TEL: (09) 221 13 39 FAX: (09) 220 66 32

Leuvense triomf in schaaktornooi

Het studentendorp van Louvain-la-Neuve werd vorige zaterdag bezet door schakende profen en studenten. Ook Leuven zond zijn zonen en dochters uit — zonder profdelegatie weliswaar —. Het tornooi was opgevat als een teamtornooi. Veertien teams van telkens vier man vochten om de titel in negen rondes. Elke speler kreeg maximaal een kwartier bedenktijd per partij. Leuven had drie teams afgevaardigd, Louvain-La-Neuve ook drie, Namen één, de Vrije Universiteit Brussel één, Luik twee en de Universiteit Libre Bruxelles vier. Van in de beginne was duidelijk dat 'Leuven 1' de titel ambeerde. Logisch ook want met Jeroen Claessen, Ben Craps, Maarten Praet en Jan Troost had je een ploeg met de hoogste intrinsieke kwaliteit. 'Hubris' was echter hun deel en zij lieten in de aanvang van het tornooi enkele punten liggen.

Na een korte revalidatieperiode vaagden zij echter de tegenstanders op een hoopje en de meesten werden zonder veel

poecha van het bord gespeeld. 'Leuven 1' behaalde uiteindelijk 30,5 van de 36 te behalen punten (1 punt bij winst, 0 bij verlies en een half puntje bij remise). Ook de mindere goden van onze universiteit waren in hun element. 'Leuven 2', onder leiding van Adriaan Van Der Vurst behaalde een zesde plaats in de eindstand doordat zij telkens opnieuw punten wisten af te snoepen van sterkere tegenstanders. Vrouwenhaters, geschiedenisgezanten en gefrustreerde viespueken kregen een pak slaag op hun blote kont van 'Leuven 3', onder leiding van ons vrouwelijk schaaktalent, Martine Vanhecke. De winnende ploeg werd bedacht met een beker, een medaille en een Mars of een Balisto. De rest kon pintjes versieren aan 20 fr. per stuk of geniet van de sandwiches — "belegerde broodjes" —. Louvain-la-Neuve werd overonderd door het imperialistische Leuven.

(pm)

Artsenlobby bepaalt het onderwijsbeleid

Afgelopen vrijdag organiseerde de koepel van de Vlaamse studentenkoepels (VVS) een vraagronde in de schaduw van het parlement. De studentenvertegenwoordigers kregen de gelegenheid onderwijsspecialisten van alle democratische partijen te interpellieren over hun programma. Dit initiatief is een onderdeel in de kadervormingscyclus 'MAARTSchappelijke vorming' voor studentenvertegenwoordigers. Het was de eerste keer dat studenten de kans kregen op dit niveau politici diepgaand te bevragen. De twintigtal aanwezige studenten kregen beurtelings René Swinnen (SP), Mia De Schampelaere (CVP), Karel De Gucht (VLD), Nelly Maes (VU) en Ludo Sannen (Agalev) een uur lang voorgeschied.

Het zal dan geen verbazing wekken dat bepaalde materies de discussie beheersten. Naast de voorgestelde benoemingstop van leerkrachten en het Hobu-dekreet, was de numerusclaususproblematiek datgene waarover de studentenvertegenwoordigers de politici aan de tand wilden voelen. Opvallend was het bijna konstante hoge peil van de gevoerde discussie. Daarom was het markant dat juist de grootste partij van Vlaanderen, de CVP, zich liet vertegenwoordigen door iemand voor wie de materie blijkbaar nog niet geheel bekend was. Het feit dat Mia De Schampelaere op het laatste moment Freddy Sarens moest vervangen, kan slechts gedeeltelijk als ekkus voor haar magter optreden aanvaard worden. "De studentenvertegenwoordigers waren koortsachtig op zoek naar een onder-

werp waarover zij iets zinnig kon zeggen", dixit één van de VVS'ers. Illustratief voor haar optreden was trouwens haar afronder "alles gaat zeer traag in de politiek", wat toch wel lachwekkend overkwam, zeker gezien de snelheid waarmee uitvoeringsmaatregelen van het Hobu-dekreet er werden doorgejaagd, om toch maar in een korte tijd zoveel mogelijk te besparen.

Bakkalaureaat

Zoals bekend is VVS radikaal tegen elke vorm van studentenbeperking, zowel numerus clausus als kontingentering. Agalev is de partij die het dichtst bij dit standpunt aanleunt. Ook de VLD geeft voorkeur aan een andere oplossing. Karel De Gucht ziet meer heil in een systeem zoals het Franse bakkalaureaat, waarbij na de middelbare school een nationaal examen wordt afgelegd die bepaald tot welke universitaire richtingen men kan toetreden. Deze oplossing werd echter door de vertegenwoordigers als nog minder democratisch dan een toelatingsproef beschouwd. Bepaalde scholieren zullen dan immers benadeeld zijn omdat zij "niet naar één van die vijf topcolleges en dat ene goede athe-neum gingen". In dit verband wenste de VLD ook de lijst van geslaagden in het hoger onderwijs per school te publiceren. Dat zou echter kunnen leiden tot situaties zoals in de VS waar men met een enorme kloof tussen twee klassen van scholen te kampen heeft, klonk het bij zijn gesprekspartners. De VU heeft zich in het verleden ook tegen numerus clausus uitgesproken, maar uiteindelijk liet Nelly Maes wel verstaan dat de VU "voor een ingangsexamen is om de instroom te beperken." Niet te verwonderen, want haar partijgenoot Patrick Van-krunkelven schreef mee aan de fameuze

studie van het Leuvense Centrum voor thuisartseneeskunde, waarin goetlijk voor toelatingsbeperking gepleit wordt. Maes ziet vooral een probleem in sommige richtingen zoals geneeskunde, waar er veel buitenlanders studeren en zo Vlaamse onderwijsfinanciën opsorpen. Ook René Swinnen (SP) erkent dat er op dit gebied problemen zijn en hoopt dat een toelatingsproef naar het buitenland toe ook als rem zal werken. VVS van haar kant beschouwde het Skandinavische model, waarbij de kosten van buitenlandse studenten gedragen worden door hun eigen land, als een goed voorbeeld dat zij ook op ons land willen toegepast zien.

Lobby

De VVS stelde zich echter de vraag of de numerus clausus er komt omdat het artsensyndicaat stevig lobbywerk heeft verricht en de studenten niet zoveel politieke invloed hebben. Swinnen, partijgenoot van Vlaamse minister van onderwijs Van den Bossche, was er zich zeker van bewust dat artsen zich historisch ontwikkeld hebben tot een niet te negeren maatschappelijke kracht. Volgens de SP'er kon de regering niet rond de artsensyndikaten heen en opteren zij voor het mechanisme van de toelatingsproef omdat dat voor hen "de weg van het minste kwaad is". Bovendien "heeft de SP een regeerakkoord afgesloten, waaraan ze zich moeten houden". De vraag die de studenten zich hierbij stelden, was waarom onderwijs wordt aangepakt om problemen in de sociale zekerheid op te lossen. Ook de vrees dat deze maatregel als precedent kan gaan dienen voor andere maatschappelijk belangrijke lobby's (zoals advocaten, ingenieurs en andere vrije beroepen) om de toetreding tot hun opleidingen te beperken, is groot bij de studenten.

Uitstroming

Zowel de VU als de regeringspartijen grepen naar het voorbeeld van de bestaande toelatingsexamen voor burgerlijke ingenieur, om te bewijzen dat een toelatingsproef niet noodzakelijk een negatief verschij-

nsel is en zelfs studenten zou kunnen verhinderen een foute studiekeuze te maken. De VVS (hierin bijgetreden door de VLD en natuurlijk Agalev, met wie de verstandhouding vrij optimaal was) betwist echter deze stelling en stelde zelfs dat een toelatingsproef geen enkel invloed heeft op de slaagsijfers. Zo bedragen de slaagsijfers voor geneeskunde slechts enkele procenten minder dan bij burgerlijke ingenieur, waar 60% van de eerste kenners slagen. De studenten verkiezen dan ook liever een verbetering van de uitstroombijzigheden om zo een eventuele overaanbod van geneesheren op te lossen. Hiermee doelen ze op het feit dat er andere jobmogelijkheden zijn in de medische sector, dan alleen maar huisarts of specialist.

Waterhoofden

Buiten studenten van de Vlaamse universiteiten, waren ook twee personen van het hogere kunstonderwijs aanwezig. Het kunstonderwijs heeft van de schaalvergroting, ingevoerd door het Hobu-dekreet, de meest nefaste gevolgen ondervonden. Veel van deze problemen vinden hun oorsprong in de onwil van de direkties om over verschillende netten heen te fusioneren, zo stelde men. Zo heeft men situaties waarbij kunsthogescholen met andere technische hogescholen zijn samengegaan, waardoor de eigenheid van het kunstonderwijs veelal verloren gaat. Dit was bijvoorbeeld het geval met de Rits in Brussel, waar daar bovenop nog kommunautaire problemen rezen, aldus Maes. De vraag dringt zich dan ook op of deze kunsthogescholen niet beter met elkaar hadden samengesmolten. Een probleem dat alle partijvertegenwoordigers erkennen, was de creatie van een groot aantal overbodige (én dure) posten in het Hobu. Die kwamen er tengevolge van de fusie van verschillende hogescholen, van wie de direkties niet bereid waren om hun positie op te geven. Dat deze kaderposten bovendien nog bijzonder kapitaalintensief zijn en onmisbare fondsen onttrekken van het onderwijs en de sociale sector, is een probleem dat zelfs Van den Bossche erkent. "Sommigen hebben bureau's waartegen die van Clinton niets is", aldus één van de aanwezige politici. Hoewel alle partijen akkoord gingen dat er iets aan gedaan moest worden, scheen niemand van de politici echt een oplossing te kennen. Volgens de VVS vindt deze onwil onder meer zijn oorsprong in het feit dat vele van deze mensen, "waterhoofden" aldus Nelly Maes, politiek benoemd zijn.

Onafhankelijk

Na een dagje lang rond de tafel te hebben gezeten, werden de studenten officieus in het nieuwe Vlaamse parlement rondgeleid door de Agalev'er Ludo Sannen, nadat hen dit eerder geweigerd was. Dit parlement, dat trouwens even zo goed zou kunnen doorgaan voor een museum voor moderne kunst, was alvast een mooie investering in de Vlaamse kunstsector. De studentenvertegenwoordigers konden zien dat het Vlaamse Parlement geen overbodige aankopen had gedaan om de wetgevende vergaderingen wat comfortabeler te maken. Stoelen van naar verluidt 70.000 fr. per stuk zijn ongetwijfeld zeer knus.

Dietmar Bosmans
Jamie Bieseemans

DE OPERATIE IS 100% GELUKT!

Superclub Leuven ziet er vandaag stukken aantrekkelijker uit. Superclub, je home entertainment store in Super City, is volledig gefacelift. Voor al je cd's; T-shirts; dcc's; cd-i's; cd-roms; video's, Baywatch bijvoorbeeld; computerspelletjes; Internet-pakketten enzovoorts moet je vandaag meer nog dan vroeger bij ons zijn. Onze studentenkorting van 10%* blijft natuurlijk geldig. We zien je in onze omgebouwde winkel!

*Uitgezonderd cadeaueques, verhuur, concerttickets, gamestoellen en accessoires, niet cumuleerbaar met andere acties.

Tikkantoor Devano
016/490.890
Tekstverwerking Laserprinting ★
Lay-out Tekstinbreng

Boeken, tijdschriften, cursussen, thesissen, ...

Gespecialiseerd in wetenschappelijke materies
Professionele aanpak
Jarenlange ervaring
T. & K. Van Nooten-Dehaes
Lodewijk van Velthemstraat 31
3020 Herent (Veltem-Beisem)

“Het kan zijn dat we een luxe-geweten worden”

Ip dertien januari van dit jaar werd — na vijf jaar voorbereiding — een federaal Raadgevend Komitee voor biomedische etiek geïnstalleerd, dat onder andere het parlement moet bijstaan in het zoeken naar etisch korrekte beslissingen in bijvoorbeeld het eutanasiëdebat. Naar goede Belgische gewoontes zetelen in die commissie afgevaardigden van alle gewesten en gemeenschappen, en daarnaast ook van alle ideologische strekkingen. Veto ging zijn licht opsteken bij professor Paul Schotsmans, lid van het comité en verbonden aan het Centrum voor Biomedische Etiek en Recht van de KU Leuven.

Veto: In de commissie zitten leden van allerlei strekkingen. Zal dat geen problemen met zich meebrengen om tot een eenduidig advies te komen?

Schotsmans: «Ik denk dat het advies van het comité niet altijd versnipperd hoeft te zijn. Maar er zullen inderdaad debatten zijn die bijna vanzelfsprekend een verdeeld advies zullen opleveren. Dan wordt het parlement, degene die het advies heeft gevraagd, inderdaad gekonfronteerd met een aantal strekkingen waaruit ze vrij kunnen kiezen.»

«Het is zo dat we over eutanasië bijvoorbeeld op bepaalde punten geen overeenstemming kunnen bereiken. Maar als je begint met een aantal zaken zeer goed te definiëren, dan zal er over heel wat elementen wel een consensus bereikt worden: over het tegengaan van therapeutische verbetering bijvoorbeeld, over het niet-stellen van medisch zinloze handelingen, waarschijnlijk ook over het stopzetten van voeding en vochttoediening bij vegetatieve patiënten. Als het debat over de legalisering van eutanasië er zou komen, zullen de wegen ver uit elkaar gaan. Het zal dan de taak zijn van het parlement om te gaan kijken over welk punt we het nu eigenlijk oneens zijn.»

Veto: Wat is het nut van een advies, als er daarna door de politici toch nog keuzes moeten gemaakt worden? Is het niet precies om die problemen op te lossen dat het Raadgevend Komitee is opgericht?

Schotsmans: «Ja, dat klopt, maar het zou kunnen zijn dat die commissie meer bewaakt is tot consensus dan men nu vermoedt. Dat heb ik in Frankrijk zien gebeuren. Frankrijk is ideologisch even verdeeld als België. Er zijn in Frankrijk uitdrukkelijk ook vertegenwoordigers van de godsdiensten bij de nationale adviescommissie, en toch is die tot een aantal zeer gelijklopende adviezen gekomen, die dan ook in wetten zijn vertaald. Het zou kunnen dat we tot eenzelfde stramen komen. Het kan natuurlijk ook zijn dat het helemaal niet lukt, dat er complete verdeeldheid blijft bestaan. In Frankrijk noemt men het 'Comité Consultatif' soms de Olympusberg, de goden die na lang beraad spreken. En dat kan men dan niet zomaar naast zich neerleggen. Maar dat prestige heeft die commissie in Frankrijk zelf opgebouwd doorheen jaren en jaren werken rondom de thema's waarvoor ze gekonsulteed zijn.»

Hoc

«Als men een advies krijgt van de Franse commissie is het zinvol, is het goed wetenschappelijk gedokumenteerd, liggen de verschillende etische discussiepunten heel klaar en wordt er ook een keuze gemaakt. Er wordt ook gezegd wie het niet met die keuze eens is. Daar komt, als extra opdracht voor de commissie, ook nog bij dat het publiek kans moet krijgen om vrij zijn mening te geven over de behandelde temata. Als het Raadgevend Komitee een etische debatkultuur op gang kan brengen, dan zal ze al veel bereikt hebben.»

Veto: Binnen die commissie kan men van ideeën verschillen, natuurlijk, maar de politici moeten een eenduidige regeling uitwerken. Draagt de commissie daar geen verantwoordelijkheid voor?

Schotsmans: «Dat beleidsvoorbereidend werk is totaal onder haar verantwoordelijkheid. Stel, dat wij dezelfde consensus hebben als de Raad van Europa, de bijzondere commissie ad hoc inzake bio-etiek, omtrent de indicaties voor voortplantingstechnologie. Daar zegt de Raad van Europa: "alleen bij heteroseksuele paren kan op een etisch verantwoorde wijze voortplantingstechnologie worden toegepast". Als dat ook door het Raadgevend Komitee zou worden uitgesproken, dan zal het nog moeilijk zijn voor de politiek verantwoordelijken om dat anders te doen. Het beleidsvoorbereidend werk zal uiteraard een impact hebben, en in die mate is er een verantwoordelijkheid, dat geef ik uiteraard toe. Het zal natuurlijk ook zo zijn dat iedereen gaat proberen om in dat beleidsvoorbereidend werk zo sterk mogelijk een bepaalde visie voor de regeling door te drukken. Maar de eigenlijke regeling is niet onze bevoegdheid maar is de bevoegdheid van de wetgevende macht. Als er consensus is over bepaalde punten, dan kan de politiek daar onmiddellijk iets mee aanvatten, en dan hebben alle commissieleden die dat mee ondertekend

mistische visie over de staat waarbij de solidariteit, de samenwerkings- en de samenlevingsverbanden niet belangrijk meer zijn. Zo ondermijnt een democratie, zichzelf.»

Hachje

«Echte democratie bestaat pas als ook de zwaksten een beschermingsrecht krijgen. Dat is de opdracht van de politiek om juist de bescherming van de zwakkeren te garanderen. Dat geldt op alle terreinen: op het terrein van migranten, van illegalen, ook van wilsonbekwamen. Pas hier haalt politiek en democratie zijn etisch gehalte, en dat kan ingaan tegen de praktijk. Als mensen vinden dat ze aan 110 km. per uur door de mist mogen scheuren dan vind ik dat de wet daar moet ingrijpen. Zo'n gedrag is onverantwoord. Het is niet omdat iedereen 110 km. per uur rijdt, dat we moeten zeggen: "110 wordt de norm".»

Veto: U zegt nu zelf dat etiek geen kwestie is van kwantiteit, maar anderzijds het feit dat abortus goedgekeurd is, dat was toch omdat het zo algemeen verspreid en aanvaard was, dat de wetgever niet op zijn standpunt kon blijven staan?

Schotsmans: «Abortus is een complete vaandelvlucht geweest van de wetgever. De wetgever heeft zelfs de wet buiten werking gesteld. Volgens mij is dat een totaal immo-

men. Dan zouden er toch tenminste een aantal etische drempels ingebouwd zijn, zoals dat ook in Nederland en Frankrijk het geval is, maar niet in België.»

«België is bekend en ook berucht om zijn meest liberale wetgeving, en dat is het resultaat van het niet willen spreken over de muren van de politiek partijen heen. Dat zou de taak moeten zijn van het Raadgevend Komitee. Voor ons moet er niet gestemd worden. Wij hebben dan ook ons hachje niet te verliezen. Wij kunnen naar oplossingen zoeken die zo min mogelijk gepaard gaan met onwaardigen. Ik denk dat we op dat vlak toch heel wat serieus werk kunnen doen, en zo de zaak wat depolariseren. Hadden we toen al een Raadgevend Komitee gehad, dan zou het waarschijnlijk zo niet verlopen zijn. Nu is abortus kapot gegaan aan een gebrek aan etische debatkultuur.»

Veto: Denkt u dat, in het kader van abortus of eutanasië, mensen zelf niet verantwoordelijk genoeg zijn voor wat ze doen?

Schotsmans: «In mijn opvatting van democratie is vrijheid en verantwoordelijkheid uiteraard ook heel belangrijk. Ik ben voor de persoonlijke gewetensverantwoordelijkheid. Maar ik vind dat de gemeenschap de taak heeft om een soort van vangnet, een netwerk te creëren waar mensen die die gewetensvrijheid niet

Kwaak

(foto Dirk Bernard)

hebben ook een verantwoordelijkheid. Het kan natuurlijk ook evengoed zijn dat de politiek in België daar géén rekening mee houdt. Het kan zijn dat we een "luxe-geweten" worden of dat we een afschuiven van de verantwoordelijkheid worden. Zo werkt het eigenlijk al een beetje de laatste jaren: alle dergelijke onderwerpen zijn beantwoord als zijnde een probleem voor het Raadgevend Komitee. Dan is de zaak al afgeschoven.»

Veto: Ludo Abicht schreef in 'Streven' dat een vaak gehoord argument in het debat over eutanasië is, dat "eutanasië in alle lagen van de bevolking toch al gebeurt en dat we ons aan die realiteit moeten aanpassen". Hij reageert daartegen en zegt dat etiek geen kwestie is van kwantiteit en statistieken. Moet de wet geen oog hebben voor de realiteit?

Schotsmans: «Sommigen herleiden de rol van de staat tot iedereen de vrijheid geven te doen wat hij vindt dat goed is. Dat is de beruchte idee van de zelfbeschikking. Dat is een zeer nauwe, bijna radikaal-autono-

rele wet: de wetgever heeft zelfs geen enkele controleerende instantie meer toegelaten. Hij laat het gewoonweg over aan het vrije oordeel van de vrouw en de arts. Er is zelfs geen verplichte registratie. Ook de maatschappelijke netwerken zijn buiten werking gesteld. Ik vind dat immoreel. Er bellen mij regelmatig mensen op met de vraag waar ze terecht kunnen voor hulpverlening na een zwangerschapsafbreking die op een zeer brute manier is gebeurd. Financieert de staat dat? Neen. Daar denken ze niet aan. Je moet zoeken, zoeken vooraleer je iemand vindt die dat kan begeleiden. Tegelijkertijd is abortus dan ook een mooi voorbeeld voor wat we met het Raadgevend Komitee willen bereiken. Had men de abortuskwestie wat meer uit de politieke polarisatie kunnen houden en het kunnen terugbrengen tot het denken over een aantal minimumconsensus-elementen — welke minimumetiek gaan we hieromtrent tenminste afspreken — dan was die wet er waarschijnlijk niet op deze manier geko-

aankunen, of die daar uiteindelijk aan kapot gaan, opgevangen kunnen worden. Er had een netwerk moeten voorzien zijn waar vrouwen verantwoord en met een zekere nuancing kunnen beslissen. Daar is tot op vandaag nog altijd niet voor gezorgd. Dat is voor mij reële solidariteit, en dat zou reële socialisme ook kunnen zijn. Het is niet genoeg te zeggen dat we toch de sociale zekerheid hebben. Want wat merken we nu, meer en meer mensen vallen door de mazen van het sociale zekerheidsnet. Hier ligt volgens mij de etische opdracht van elke politicus. Dit is een opvatting over democratie waarvan ik weet dat een derde in het parlement ze niet deelt. Democratie en het parlement zijn er niet om te bekrachtigen dat elk individu met zichzelf kan doen wat hij wil. Dat is te beperkt. Op die manier maken we van één bepaald, hard idee van individualisme de toonaard van onze democratie.»

**Annie Deckx
Peter Roelens**

Afscheid van een mijlpaal

Bij het begin van de paasvakantie, op vrijdag 29 maart, wordt in Alma 1 voor het laatst een extra portie frieten opgeschept. Het studentenrestaurant verdwijnt niet maar krijgt een "meer strategische" ligging in de Tiensestraat. Daar worden de deuren alweer geopend op 16 april. Met de Alma op de Bondgenotenlaan wordt niet alleen het oudste studentenrestaurant van Leuven neergehaald, maar ook een symbool van de strijd voor democratisering van het onderwijs. Een subjectieve want nostalgische les geschiedenis over twee-eneveertig jaar 'worst en bloemkool'.

In de statuten van de vzw Alma staat te lezen dat het doel van de vereniging is "(...) in het kader van de sociale sector van de universiteit, het organiseren, besturen en onderhouden van alle diensten welke rechtstreeks betrekking hebben op het sociaal welzijn van de studenten en het personeel van de universiteit en meer bepaald, het oprichten en organiseren van restaurants, drank- en gelagzalen waar goedkope maaltijden verschaft worden aan studenten." Konkreet werd de taak van Alma al bij aanvang in twee pijlers opgesplitst. Ten eerste moest Alma voorzien in goedkope, kwaliteitsvolle maaltijden voor studenten en personeel van de KU Leuven. Daarnaast heeft ook altijd de sociale functie van Alma voorop gestaan: studenten vonden elkaar bij een natje en een droogje na de colleges in hun eigen restaurant.

Dat 'eigene' speelde alszins in het begin van de Almageschiedenis een grote rol. Alma kwam er op initiatief van een student burgerlijk ingenieur, Frans Possé, die, eens afgestudeerd, zijn plannen verwezenlijkt zag: een studentenrestaurant — zoals het al in andere steden bestond — in het Leopold-III-gebouw, waar Possé op kot zat. Het idee van een studentenrestaurant bestond al langer in Leuven, maar stuitte altijd op een 'njet' vanwege de academische overheid. Vooral de 'onkatolieke' gedachte dat de unief zelf een ontmoetingsplaats tussen jongens en meisjes zou inrichten stond een vroegere realisatie van de plannen in de weg. Ook was de universiteit bevreesd de relaties met de middenstand, die ook toen al een aardige cent aan de student ver-

diende, te verzuren door een rechtstreekse concurrent in het leven te roepen.

Gehaktachtig

Toch kon men niet langer blind blijven voor de roep om sociale voorzieningen aan de unief. Na de tweede wereldoorlog, met de wederopbouw van het land, werd immers de democratisering van het hoger onderwijs op gang gebracht. Mede door de wettelijk bepaalde kosteloosheid van het middelbaar onderwijs kwamen studenten niet langer vanzelfsprekend uit de hogere bevolkingslagen. Zowel het studentenleven als de officiële universiteitsstructuren werden democratischer en minder elitair. In dat plaatje pasten halfweg jaren vijftig en begin jaren zestig niet alleen de oprichting van Alma, maar ook bijvoorbeeld van de kursusdienst Acco en van de Huisvestingsdienst. De fameuze wet van 3 augustus 1960 — vaak afgekort als 'de wet van zestig' — speelde daarin een niet te onderschatten rol. Middels die wet werden aan de unief jaarlijks toelagen toegekend voor de uitbouw en werking van de sociale diensten, oriënteringsdiensten, studentenrestaurants en -residenties.

Alma werd daarbij ingeschakeld in een breder kader van gesubsidieerde studentenvoorzieningen. En dat was ook nodig want het studentenrestaurant dreigde het slachtoffer te worden van zijn eigen succes en kon de financiële injectie van overheidswege best gebruiken. Vanaf de eerste dag bleek Alma immers een hit bij de studenten. Niet te verwonderen want voor vieren-twintig frank kon je er terecht voor een volledig warme maaltijd: soep, vlees — meestal iets gehaktachtigs —, groenten en frieten, en een dessert toe. De studenten beschouwden hun nieuwe eethuis ook als iets van henzelf en ze waren dan ook bereid vrijwillig achter de afwasbak te kruipen in de Alma.

COCOON

Maar deze wat naïeve en wankel constructie was niet lang vol te houden. Hier-toe gedwongen door achtereenvolgens de aanhoudende economische crisis vanaf de jaren zeventig, de drastische besparingen in de sociale sector als gevolg daarvan een decennium later en ook de huidige individualiseringstrend onder studenten, zette

Alma de professionalisering in. Hierbij kwam de stem van de studenten steeds vaker in de verdrinking.

De studentenfractie, die nog altijd een derde uitmaakt van de Raad van Beheer van Alma, onderschreef de moeilijke positie waarin Alma het hoofd boven water moest houden, maar was het lang niet altijd eens met de maatregelen die getroffen werden om daaraan te verhelpen. Om de neergang tegen te gaan werd immers al te vaak de gemakkelijkste maatregel het eerst toegepast: prijsstijgingen. Het was trouwens pas in 1972 dat de prijsstijgingslag een aanvang nam. Van negenendertig frank in 1972, ging het naar vierenvijftig in 1977, achtenvijftig in 1981, tot zesenzeventig voor de goedkoopste maaltijd vandaag. Gemiddeld kost een Almaaltijd anno 1995 trouwens honderdenzeven frank.

DRIEHOEK

Ook nu ziet het tijdsbeeld er niet bepaald Almagezind uit. De barre tijden, enerzijds en verbeterde kotinfrastructuur en daarmee gepaard gaande cocooningtenden- daerzijds, brengen steeds meer studenten er toe hun potje zelf te koken. Die ongunstige conjunctuur speelde ook Alma 1 parten. In 1964 werd Alma 2 geopend en vier jaar later werd Alma 3 boven de doopvont gehouden. Aanleiding hiervoor was de verhuys van de kampus eksakte wetenschappen naar Heverlee. Begin jaren zestig was Alma 1 nog goed voor zo'n zeshonderd-duizend maaltijden per jaar. Dat immers hoge aantal ligt al een tijd achter de rug: in 1990 werden er nog een dikke 340.000 maaltijden geserveerd, vorig jaar nog welgeteld 261.005. Ook de meest recente cijfers tonen een grote daling van het aantal maaltijden: in februari '96 werden in vergelijking met februari '95 maar liefst 13 procent minder maaltijden verkocht.

Naast de al genoemde redenen, ligt de voornaamste oorzaak van de sterke achteruitgang van Alma 1 in het feit dat de Bondgenotenlaan minder en minder een centrale plaats innam in de studentenwereld. De kampussen Heverlee en Gasthuisberg hebben hun eigen studentenresto en Alma 1 valt ook buiten de stads- en kern-driehoek Tiensestraat-(rechten)-filosofie en psychologie)-Ladeuzeplein (letteren)-Dekenstraat (economie).

Een verhuys van Alma 1 was het logi-

sche gevolg. De universiteit kon zonder moeite het pand te gelde maken en ving ruim honderd miljoen bij de verkoop. Dit geld diende om de verhuys naar de Tiensestraat te bekostigen, en ook de winst die bij deze operatie gemaakt werd, werd in de sociale sector gehouden. Boven de nieuwe Alma werden namelijk ook nog een aantal koten gebouwd, wat de Raad voor Studentenvoorzieningen zelf een extra inspanning kostte. Oorspronkelijk was het zelfs de bedoeling dat er in de Tiensestraat een volledig studentenservicecomplex zou verrijzen waarbij ook Acco zou betrokken worden. Toen de beslissing daarover twee jaar geleden genomen moest worden, bleek het financiële risico te groot voor het toen nog armalastige Acco.

NJET

De vrijgekomen ruimte op de Bond is de voorbije jaren het voorwerp geweest van drukke speculatie. Alma had voorop gesteld dat het pand niet mocht verkocht worden aan een concurrent. Eerst was er sprake dat de Nederlandse kledinggigant P&C de plaats

zou innemen, maar inmiddels raakte bekend dat P&C na een slecht boekjaar aan het reorganiseren geslagen is en er voorlopig geen sprake kan zijn van een nieuwe winkel. Het pand zou mogelijk betrokken worden door de Zweedse concurrent H&M, maar ook daarrond bestaat nog onzekerheid.

Stinkend

De studentenvertegenwoordigers schikten zich naar de motieven voor de verhuys maar hadden moeite met de zuiver economische argumentatie die de direktie hanteerde. Ook rees er protest tegen de gedwongen verhuys van de psychologiefak- bar 'Shrink', die voor de nieuwe Almbuilding gehuysvest was in de Tiensestraat. Vooral het feit dat de unief weigerde een nieuw onderkomen te zoeken voor het populaire studentenkafé stootte op heel wat kritiek. De nieuwe vestigingsplaats — rechtover het Psychologisch Instituut en vlakbij de ekonomiekampus en de nieuwe Groep-T-gebouwen — moet evenwel verhelpen aan de perifere positie van Alma 1. Ook hoopt de direktie dat de splinternieuwe infrastructuur de service in Alma 1 kan verbeteren, want ook daar hadden heel wat studenten één en ander op aan te merken. In enquêtes werd geklaagd over het tweeverdiepingensysteem en de "stinkende afruimkokers".

Enkele ontevreden konsumenten deden ook hun beklag over het "hoge aantal marginalen" dat overdag in Alma 1 onderdak zocht. Of ze zullen meeverhuysen naar de Tiensestraat om daar hun dagelijkse kop soep of koffie of trappist te drinken, is niet zeker. In het prestigieuze winkelpand dat de plaats van het studentenrestaurant inneemt, zijn ze alvast niet welkom.

Bart Eeckhout

De mosselen mochten doorschuiven

En onze Alma 1 op 15 februari 1954 onder de gevleugelde woorden van monseigneur Van Waeyenbergh werd ingewijd, was de Bondgenotenlaan nog niet de 'vernederlandiseerde' winkelstraat van vandaag de dag. De Bondgenotenlaan was de 'Avenue des Alliés': een straat met sierboompjes in het perspectief van een Parijse boulevard (of hoe een klein land groot kan zijn), met twee echte sinema's namelijk '1 Forum en de Rex, 's avonds met Vlamingen en Walen volgeladen om aldaar de onzin van overdag te vergeten. Weer in de werkelijkheid was het even wandelen tot op de Oude Markt, waar de volle pinten op de 'linten' wachtten... Maar met Alma 1 ontstonden nieuwe gewoonten.

De Alma sloot toen na half één en verstrekte tot die vroege uren warme wijn. Soms voor achthonderd verliefde ogen op één avond. In feite was Alma 1 het enige echte studentencafé in Leuven: er werd gedronken, schuchter gekust, gezongen en gevochten. Victoire Verbiest was er bij vanaf 16 oktober 1961 en vertrekt na 35 jaar trouwe dienst samen met haar Alma. Niet naar de Tiensestraat, maar naar huis, op pensioen. Trouwe Alma 1 klanten kunnen

het pannekoeken bakken, de hele dag door. De koffie kostte toen twee frank, de pannekoeken drie frank. Maar 's avonds kwam er echt schot in de zaak. Dan kwam de warme wijn voor de film liefhebbers, en de pinten vloegen over de toog. Jawel, een toog: de Alma Mater ontfermde zich over de arme en eenzame student. En nergens anders dan in de Alma mochten jongens en meisjes bij en aan elkaar, als het licht uitviel of monsieur le prof een andere kant uitkeek.»

«We sloten toen om half één, om de volgende dag weer proper open te gaan. We hadden een drie ploegensysteem want het was hard werken. Iedere werker had haar eigen gedeelte in een verdieping (er waren toen nog drie verdiepingen in gebruik), alwaar ze de tafels moest dekken en afruimen. Met zware kannen water (ooit heb ik er twee ringen in verloren) sleurden we rond, en even gaan zitten was uit den boze. Er was zelfs zondagsdienst, waar we eens tegen staakten waardoor we dat jaar geen nieuwjaarsverassing kregen. Maar we mochten wel naar de mis. Ach ja, het was hard laabeur, maar wel gezellig.»

Veto: *Hard en gezellig? Dat brengt ons bij de jaren '68-'69.*

Victoire: «Dat was de tijd van de betogingen. Vlamingen tegen Walen en omgekeerd. Binnen de kortste keren was de Bondgenotenlaan in staat van beleg. Voor ons ogen kwamen rijkswacht en betoging in botsing.

Verder vind je er ook altijd een paar eenzaamen die na hun maaltijd de krant zitten te lezen of gewoon wat rondkijken.

Victoire: «De niet-studenten komen hier omwille van het sociale contact. Wat moet je anders doen, als je niet meer werkt? Ze zitten hier soms de hele dag gezellig bij elkaar. Bij elkaar: want tegen studenten zeggen ze niet veel, integendeel. Enkele studenten klagen over hun aanwezigheid, maar anderen komen juist omwille van hun aanwezigheid. Contact met de werkelijkheid, heet dat dan. Vaak komen hier oudere mensen na de vrijdagmarkt een koffie drinken. Heel veel mensen gebruiken Alma 1 als bushalte. Ook de nabijheid van het station en het Ladeuzeplein spelen een rol. En niet te vergeten: het uitzicht op de voortdurende verkeersstroom.»

Alma 1 heeft inderdaad iets van een aquarium. Het is een ideale uitkijkpost om het drukke stadsleven van de jaren negentig te analyseren of een profiel van de gemiddelde stadsbusgebruiker op te maken. Vooral als de zon binnenschijnt, kan de verleiding groot zijn er een aantal uren stil te staan bij het leven. In de lentes en zomers van de beginjaren gingen de grote vensters zelfs nog regelmatig open. Maar dat behoort tot het verleden, steeds minder studenten vinden de weg naar Alma 1.

Victoire: «De studenten zijn stiller en serieuzer geworden. Snel bestellen, betalen en na het eten direkt weer op weg. Een warm woordje is vaak te veel gevraagd. Er zal wel een reden voor zijn. Omdat de bediening nu sneller verloopt dan vroeger. Of omwille van de studiedruk. Vroeger moesten studenten minder studeren, en hadden ze in mei tijd om overdag te werken en

's avonds te feesten. Maar nu laten ze zich minder zien. Ze ontbitten niet meer en eten op kot.»

Tijd

Vrijdag wordt Alma 1 plechtig gesloten, vandaar zal een heuse stoet onder begeleiding van de beiaardier naar de nieuwe Alma vertrekken. Daar moet een plechtige receptie alle mensen die ooit meewerkten aan de Alma bijbrengen. Die dag is de laatste werkdag van Victoire. Een leven zonder Alma?

Victoire: «Ik heb er eigenlijk nog niet over nagedacht. Daarvoor heb ik nog geen tijd gehad: geen ogenblik sta ik stil, altijd is er hier wel iets te doen. En na mijn werk is er nog het huishouden, en niet te vergeten mijn moeder. Voor mijn moeder zal er nu wel meer tijd zijn, daar ben ik blij om. En voor de rest zien we wel.»

Als we nu eens met z'n allen de melancholie welig laten tieren, deze week met tranen in de ogen een laatste rumsteak gaan eten, een laatste keer vriendelijk te busgebruikers uitwuiwen of gewoon een bloemetje meebrengen voor Victoire? En ook voor de andere Almadammen natuurlijk.

**Henk Dheedene
Koen Thomas**

(foto Jan-Frans Lemmens)

niet naast Victoire heen kijken: een bos krullend haar, een bruine bril, een kloekke Limburgse met een stem als een klok, altijd druk in de weer en heer en meester achter de Alma-toog. Haar slagzin bij uitstek ligt al een aantal jaren in de kast: «De mosselen mogen doorschuiven.»

«Vooral de oud-studenten zullen het zich wel herinneren. In die tijd gebruikten we bestelbonnetjes; studenten stroomden langs de ijzeren zijdeur naar binnen, bestelden een 'plat du jour' (de voertaal was namelijk Frans) en namen het bijbehorende bonnetje, waarna ze in de lange rij nogal lawaaiig wachtten tot hun maaltijd in de keuken klaargemaakt was. Over de drukte heen ordonneerde ik dan «vijf frikandellen friet» of zo, maar de «mosselen mochten doorschuiven», de mosselvreter wel te verstaan. Er werd daar wat heen en weer ge-«mosseld», maar nu mag het niet meer.»

Wijn

«Het was hier heel wat drukker dan nu. Er was alleen Alma 1 en alles gebeurde hier. De Alma was iets anders, meer een moederhuis en een ontmoetingsplaats. Studenten stonden 's morgens om half acht voor de deur, voor een sterke koffie en spiegelieren met spek. Vanaf acht uur was

Barrikades werden opgeworpen (de nieuwe wagen van onze gerant werd daar eens voor gebruikt) en het was hier een komen en gaan van Vlamingen, Walen en rijkswachters. Wij probeerden toen zoveel mogelijk de deuren dicht te houden, maar toch konden we niet verhinderen dat er ook binnenin het restaurant met de matrak werd rondgegaan. Ook voor traangas waren we niet veilig en soms werden we natgespoten tot achter de toog. Al en toe moesten we studenten verzorgen, of lieten we ze ontsnappen langs de achterdeur. Maar uiteindelijk bleef dat niet lang duren. Daarna kwamen nog die langharige hippies, maar dat waren vooral niet-verder-dan-je-broekzak-kijkers, m'enfoutisten.»

Aquarium

Ondertussen is het heel wat kalmer geworden in het restaurant. 's Namiddags heeft Alma 1 soms iets weg van een parochiaal centrum: keuvelende en koffiedrinkende oude dames met naast hun tafel plasticzakken van de Wibra en een paar groepjes nostalgische dertigers en veertigers die aan hun vierde rondje Trappist toe zijn. Er is één van hen al op het gemak in slaap gevallen. Hij ligt te snurken naast enkele migranten die gezellig zitten te babbelen.

Veni vidi Victoire

(foto Jan-Frans Lemmens)

Leuvenaars Jean-Pol neemt suksesstrip 'Sammy' over

"We maken strips voor kinderen in de wieg"

Jean-Pol (52) glundert zich de laatste weken te pletter. Al meer dan dertig jaar zit de man in het stripmakersambacht. 'Annie en Peter', 'Kramikske' en recenter 'Samson' waren in Vlaanderen relatief tot zeer succesvol. Maar nu breken de grenzen eindelijk voor hem open. Omdat zijn Leuvense kollega Berck met pensioen ging, neemt Jean-Pol 'Sammy' over.

Die reeks, over lijfwachten in het Chicago van Al Capone en Elliott Ness, verkoopt vooral goed in Frankrijk. Sukses in dat belangrijke stripland had Jean-Pol tot nu toe nog niet kunnen bereiken, hoewel zijn op Franquin geïnspireerde stijl beter bij de Franse markt past dan bij de Vlaamse. Zijn kollega Jeff Broeckx omschreef hem ooit goedbedoelend als een marktkramer. Jean-Pol prijst zijn waar dan ook met verve aan naar aanleiding van 'De vriendendienst', de eerste 'Sammy' met zijn naam op de cover. **Veto:** Wat spreekt u aan in 'Sammy'? **Jean-Pol:** «Ik teken die periode graag. Ik zou geen strip meer willen maken over de jaren negentig. Je vindt geen telefoonpaal meer en ik vond dat nu net iets tofs om te tekenen. Alle auto's zien er tegenwoordig hetzelfde uit. Een reeks als 'Sammy' vraagt natuurlijk wel heel wat documentatie, maar dat neem ik er graag bij.»

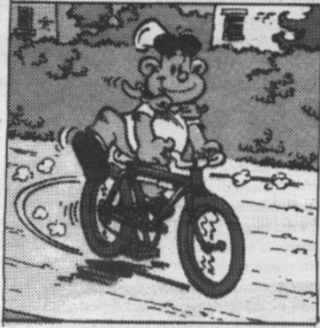
Vriendjes

«Ik was eigenlijk helemaal niet van plan 'Sammy' te gaan tekenen. Berck, de vorige tekenaar die nu met pensioen is, had mij vroeger wel al eens voorgesteld om samen aan 'Sammy' te gaan werken, maar ik had toen mijn eigen reeksen nog. Toen Berck stopte, lag mijn naam op de redactie bij Dupuis. Maar ze durfden me niet te vragen, omdat ze dachten dat ik te veel werk had met 'Samson'. Ik heb zelfs kollega's van mij naar Dupuis gestuurd om 'Sammy' te proberen. Na enkele maanden waren ze zelfs al aan het zoeken in Frankrijk. Toen dacht ik: 'Waarom ik niet?'. Ik heb dan naar Berck gebeld. Hij was natuurlijk tevreden. Met Cauvin, de senarist, klikte het ook. Bij Dupuis hebben ze me met open armen ontvangen. Dat deed enorm deugd. Ik had nog geen Sammy of Jack getekend. Maar dat vonden ze daar blijkbaar niet nodig.» **Veto:** Ziet Cauvin het zitten om nog lang met Sammy voort te gaan? Ik vind dat de senario's van de laatste Sammy's van verhaal lang niet zo goed meer zijn als de eerste. **Jean-Pol:** «Cauvin heeft mij gevraagd hoe oud ik was. Toen ik mijn leeftijd zei, zei hij: 'Ah dat is goed, dan zijn we weg voor tien jaar'. Hij is zelf zeventenvijftig geloof ik. Het is een plezier om met hem te werken, want hij levert een volledig verhaal af in één keer. Hij schetst zelf al heel eenvoudig hoe hij het ziet. Zo'n volledig verhaal heeft voordelen, want in dit verhaal is het bijvoorbeeld belangrijk dat de auto van Sammy een koffer heeft. Er komt immers in de helft van het verhaal iemand uit die koffer gekropen.» **Veto:** Het viel mij op dat sommige vrouwen in dit album erg op die van uw vroegere assistent, de huidige Nero-tekenaar Dirk Stallaert, lijken. **Jean-Pol:** «Die vrouwtjes zijn inderdaad van Dirk. Ik herstelde toen van een dubbele breuk en heb Dirk gevraagd om een tiental pagina's verder af te werken. Hij heeft dus incognito een bijdrage aan deze 'Sammy' geleverd. Een 'vriendendienst' als het ware.» **Veto:** Waarom zijn 'Annie en Peter' en 'Kramikske' niet doorgedrongen in het buitenland? **Jean-Pol:** «Wat betreft 'Kramikske' ben ik ontgoocheld in mijn uitgeverij van toen (Het Volk nvdr). Mijn albums zijn in het

binnenland nooit grondig gepromoot. Achteraf denk ik dat de uitgeverij daarmee haar eigen 'Jommeke' wilde beschermen, hoewel 'Jommeke' voor een jonger publiek bedoeld is dan 'Kramikske'. Ik had hen alleen de rechten gegeven voor de Nederlandstalige versie. Ik wist dat als ik sukses wilde in het buitenland, dat ik er zelf naar moest zoeken. Ik had dus contacten gelegd met een Duitse uitgeverij en ben op de Frankfurter Buchmesse mijn kontrakt gaan tekenen voor vier albums per jaar. Mijn uitgeverij begon vervelend te doen en me te boycotten.»

Veto: Boycotten?

Jean-Pol: «Ik ging zo trots als wat naar mijn uitgeverij om de films die nodig zijn om een album te drukken, op te vragen.

Maar de verantwoordelijken hebben die nooit willen geven. Dat noem ik boycotten. Ze hadden er geen enkel belang bij om die films niet uit te lenen: ik bood een heel redelijke prijs. Ze hebben me toen ook onder druk gezet: de publicatie van de Nederlandstalige albums werd afgeremd. Ik kreeg zelfs de ingekleurde blauwdruk niet omdat ik daar een film van zou kunnen laten maken. Dat was een serieuze opdoffer. Omdat ik toch net einde kontrakt was, heb ik 'Kramikske' toen stopgezet na zesentwintig albums. Nu zijn die verantwoordelijken daar weg en krijg ik druppelsgewijs de inkleuringen terug. Ik vertel jullie dat, omdat studenten toch mogen weten wat er allemaal kan gebeuren in het beroepsleven.»

«Ik ben een onbekende in het buitenland. Maar Cauvin en 'Sammy' zijn wel bekend in Frankrijk. En dat maakt het verschil. De Fransen komen nu helemaal uit de lucht gevallen. Ze staan verwonderd over hoe dicht mijn tekenstijl bij die van Berck aanleunt en ze vragen dikwijls of ik geen assistent van Berck ben geweest. Maar dat is helemaal niet zo. Men heeft ons twee en Bédou wel eens de 'Leuvense school' genoemd wegens onze gelijkende stijl, maar ik heb nooit met Berck samengewerkt. Ik hoop dat de Fransen nu ook mijn ouder werk gaan ontdekken.»

Veto: Met 'Samson' heeft u ook een groot succes in Vlaanderen.

Jean-Pol: «Toen ik aan Gert Verhulst en Danny Verbiest (de stem van Samson nvdr) voorstelde om een strip te maken over Samson, vonden ze dat direct goed. 25.000 exemplaren voor een eerste druk vonden ze genoeg: dan waren ze uit de kosten. Maar ik wou er onmiddellijk 50.000 drukken. Nu blijkt dat er van een 'Samson'-album

100.000 worden verkocht. Dat is des te meer een triomf omdat de strips met bekende Vlamingen zoals Wendy Van Wanten, Jacques Vermeire of Margriet Hermans floppen. De kwaliteit van zulke strips is dus belangrijker dan men denkt.»

«Ik wou Wim Swerts al lang als mede-werker. Toen hij zijn school af had, is hij direct begonnen aan 'Samson'. We nemen telkens de rode draad van een televisie-aflevering. Wim maakt een profensario, ik corrigeer dat en dan begin ik te schetsen. Hij werkt het dan verder af. Ik vind dat de beste manier van werken: dat is een goede leerschool voor hem. Je zult zien dat hij nog een grote wordt.»

We zorgen ervoor dat, ondanks het hoge produktietempo, het verhaal sterk is en de tekeningen aanvaardbaar. Meer werk aan de tekeningen verwachten Vlaamse lezers niet. 'Jommeke' heeft het jongste lezerspubliek dat je kunt hebben: de beginnende lezertjes. Maar wij hebben een nog jonger publiek: de kinderen in de wieg! Ik hoop dat ik in de toekomst 'Samson' iets meer los kan laten, dan kan ik wat meer tijd besteden aan 'Sammy'. Met 'Sammy' wil ik blijven doorgaan.»

Veto: Waar bent u eigenlijk mee begonnen?

Jean-Pol: «Ik heb eind jaren zestig gewerkt bij IFS, een agentschap dat de strips van Dupuis in het buitenland probeerde te plaatsen. Ik was daar zo'n beetje manusje-van-alles. Ik letterde, tekende covers, verwerkte een reeks foto's tot een fotoman, en ik tekende ook volledige verhalen. 'Bi Bip', over ruimtewezens, is verschenen in zeven landen. In België werd het dagelijks gepubliceerd in Het Laatste Nieuws en Le Soir. Dat was achteraf gezien een goede leerschool. Tijdens de middagpauze nam ik altijd stiekem de gelegenheid te baat om de originele tekeningen van Franquin, Tillieux of Hubinon, die daar in de kast lagen, te bekijken. Maar op een dag kwamen de bazen vroeger terug van hun lunch en toen ben ik letterlijk naar de zolder gevlogen. Daarna heb ik het daar niet veel langer kunnen uithouden. Ik ben wel wat uitgebuit bij IFS, maar iedereen moet door zo'n periode. Je bent naïef en je tekenet je kontrakt bijna zonder te lezen.»

«Daarna kwam mijn periode bij Marc Sleen. Ik woonde toen in Overijse en Sleen en Maurice Tillieux ('Guis Slim') woonden heel dichtbij. Ik ben vanaf mijn dertiende geregeld bij hen op bezoek geweest om mijn tekenwerk eens te laten zien. Marc

Sleen beschouw ik nog altijd als een oom. Ik heb 'De Lustige Kapoentjes' en 'Bolleke' van hem overgenomen toen hij van Het Volk naar De Standaard overstapte. Jammer genoeg zijn daar nooit albums van gekomen. Marc Sleen had mij op een bepaald moment ook op het oog voor 'Nero', maar ik had toen ook mijn eigen reeksen en ik wou die niet opgeven. Als vriend had ik hem graag gedaan, maar ja...»

Veto: Iedereen kent u nog het best van 'Annie en Peter' en 'Kramikske'...

Jean-Pol: «Vanaf 1969-1970 stonden die reeksen in 'Zonnestraal' en 'Zonneland'. Dat betekende een grote stap voorwaarts voor mij. Die weekbladen werden toen in alle Vlaamse katholieke scholen verspreid. 'Kramikske' heeft natuurlijk ook twintig jaar in de Volksmacht gestaan: van 1970 tot 1990. De laatste zeven jaar daarvan liep de reeks ook in Het Volk en toen hielp Dirk Stallaert mij om de hoge produktie te kunnen volhouden. Ik heb hem toevallig ontdekt. Iemand tipte mij dat hij een goede tekenaar kende. Ik heb gezegd dat hij wat kopietjes kreeg, heb ik Dirk onmiddellijk getelefoneerd.»

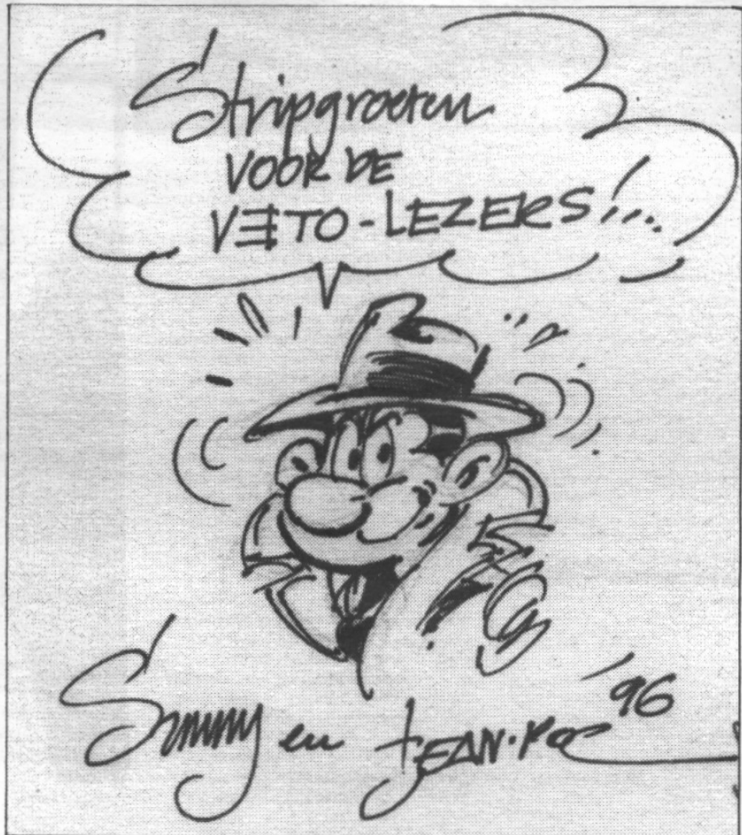
Schijfboekje

«De mensen klagen nu wel eens dat ik ben gestopt met 'Kramikske', maar ze hadden de reeks maar wat meer moeten kopen. Er waren een aantal zeer hevige fans, maar die kochten natuurlijk ook maar één album. Ik heb nooit de massa meegehad. Dat was frustrerend omdat we er zo hard aan werkten. Het deed wel pijn om de kassie van 'Urbanus' ons dan in oplage voorbij te zien schieten.»

Veto: U bent ook altijd met reclame bezig geweest. Waarom?

Jean-Pol: «Ik heb het altijd plezierig gevonden om tussendoor eens wat anders te doen, andere mensen te leren kennen. Doke Domus, van het Leuvense kafee, heb ik ontworpen. Nikkel loopt ook nog altijd, dat is een zwart jongetje waar een kledinglijn bij hoort. En Kramikske heeft goed gediend in de merchandising: hij is nog altijd het kenfiguurtje van de warme bakkers. Ik tekende in de jaren zestig al reclame voor CVP en PVV, met een andere schuilnaam en een andere stijl natuurlijk, want ze mochten niet weten dat ik ook voor de anderen tekende. Dat was pas een sport.»

Gert Meesters

Stop eens iemand in een vakje

Waarom haat je mannen? Het is een van de vragen die videaste en choreografe Alison Murray te verwerken kreeg nadat ze haar werk begon oktober voorstelde in 't Stuc. Naar aanleiding van haar verblijf in Leuven, waar ze werkt aan een nieuwe creatie die zou moeten uitmonden in een film — onder de voorlopige werktitel 'Bloody mess' — kreeg ze van Veto nog meer stupide vragen voorgeschoteld.

Alison Murray's eerste video was 'Kissy Suzuki Suck' waarin twee vrouwen een hoerige performance opvoeren in en rond een auto. Door hun tipisch mannelijke schuttingtaal stellen ze het vrouwelijke stereotiep in vraag. Daarna volgde 'Wank Stallions' dat twee zwarte dekhengsten portretteert tegen het decor van een nacht in Brighton Beach. Maar hoe stoer ze zich ook voordoen, af en toe vallen ze uit hun rol. Naast 'Bad Mood Women', een commercial voor tampons maakte ze ook nog 'Pantyhead' en 'Sleazeburger'. 'Pantyhead' konfronteert een meisje met een 'decent citizen', die een slijpe over zijn hoofd trekt en haar achtervolgt, maar verslagen achterblijft als hij met haar vrouwelijkheid gekonfronteerd wordt.

Het is eigenlijk sinisch dat Alison Murray, die in haar werk ageert tegen stereotiepen, niet ontsnapt aan de drang van critici om kunstenaars in een vakje te stoppen en er een label op te plakken. We confronteren haar met een bloemlezing van vakjes. Zo wordt Alison Murray vaak in één zin genoemd met Madonna.

Alison Murray: «Op een bepaald moment was Madonna erg belangrijk voor mij, hoewel die tijd nu wel voorbij is. Ik was van jongsaf aan overtuigd feministe. Wanneer Madonna op de wereldpodia verscheen, wees ik haar ogenschijnlijk af. De rol van seks in haar werk was blijkbaar gewoon een voorwendsel om meer te verkopen, maar heimelijk bewonderde ik haar wel. Het heeft me enkele jaren gekost om dat te kunnen toegeven. Wanneer ik me realiseerde dat Madonna's werk eigenlijk niet zo slecht was en vooral dat ze niet gemanipuleerd werd — dat ze werkelijk de touwtjes in handen had — was dat een grote steun voor mij. Ze ontdeed het feminisme van de austeriteit die opgelegd werd in de jaren zestig en zeventig.»

Queers

Veto: Je wordt vaak bestempeld als een eksponent van de 'new queer cinema'.

Murray: «Wel, 'queer' is enkel een woord. Voor mij betekent het zoiets als seksueel dissident. Het is in elk geval geen titel die ik zelf gekozen heb. Maar vele mensen zijn zeer ijverig als het erop aankomt rolmodellen en ikonen te creëren die ze kunnen vatten. Maar ik ben gelukkig voor de lesbische en homogemeenschap dat ze mij op die manier zien. Het is enkel droevig dat mensen iemand werk neerpinnen op hun seksuele gaardheid. Het is in elk geval niet mijn drijvende kracht. Toen ik mijn werk voorstelde in de Limelight in Kortrijk bijvoorbeeld werd 'Kissy Suzuki Suck' er gepromoot als een ode aan seks, wat het in elk geval niet is. Het is erg gemakkelijk om iemand te reduceren tot een zeker element uit z'n werk. Dat is fout.»

Veto: Groot-Brittannië is nog steeds een conservatief land. Hoe is het dan mogelijk dat bijvoorbeeld Jarman's films gesponsord werden door het deftige British Film Institute en dat Murray gesteund wordt door The British Film Council?

Murray: «Het is eigenlijk een instelling die de verspreiding van de Britse film in het buitenland steunt. Maar ik denk niet dat ze echt weten aan wie ze het geld geven. Vele kunstinstellingen zijn erop uit de alternatieve film te steunen, maar dan willen ze er

wel controle over houden. Al het werk dat ik maakte voor de BBC of voor Channel Four stootte altijd wel ergens op sensuur. Dat is frustrerend, maar ja, zij houden de touwtjes in handen. Vermits veel van mijn werk op televisie werd uitgezonden, komt ook een niet-alternatief publiek in contact met mijn werk. 'Pantyhead' bijvoorbeeld werd vorig jaar uitgezonden op Channel Four, en er zijn toen veel klachten binnengelopen. In Groot-Brittannië bestaat daarvoor een instelling, de Broadcasting Standards Council, die de klachten behandelt en oordeelt of ze gerechtigd zijn of niet. Normaal gezien zijn ze vrij liberaal en ga ik ook akkoord met de beslissingen die ze maken. Maar nu oordeelde de Council dat 'Pantyhead' moreel korrupt en psychologisch gewelddadig was. Kortom, 'Pantyhead' had nooit uitgezonden mogen worden. Ik was geschokt en teleurgesteld door dat antwoord, maar ik vermoed dat dat de nadelen zijn van werken voor mainstream televisie. Ook de tamponreklame 'Bad Mood Women' werd herzien, hoewel ik in opdracht werkte. Ze knipten enkele shots eruit voor de uitzending. Wat me eigenlijk wel verbaasde.»

Narratie

Veto: Het is opvallend dat de twee eerste video's minder verhalend waren dan 'Pantyhead' en zeker 'Sleazeburger' waar het verhaal primeerde op de danssekventies.

Murray: «Dat hangt ervan af hoe je 'verhalend' omschrijft. In elk geval hebben ze allemaal zoiets als een begin en een einde, en ze ontwikkelen allemaal in een zekere richting. Maar als je bedoelt dat ik een verhaal wil vertellen, dan denk ik wel dat dat zo is. In 'Sleazeburger' hadden we het narratieve element er vroeger moeten uithalen. Het narratieve element in 'Sleazeburger' was niet echt succesvol, het heeft ons weggeelokt van interessantere dingen die we hadden kunnen doen. Eigenlijk was 'Sleazeburger' voor een deel gebaseerd op tema's uit het werk van de Amerikaanse stand-up comedian Lenny Bruce. Ik wilde spelen met het stereotiep van de blanke performer in de jaren zeventig. Maar het was een eksperiment, we hebben er veel van opgestoken. Maar 'Kissy Suzuki Suck' was in zijn eenvoud veel effectiever.»

Geweld

'Bloody Mess', mijn volgende film, gaat wel alluderen aan het verhalende. Het gaat over iemand die de televisie aanzet en terechtkomt in de klimax van een misdaad-film. Hij weet niet echt wat er aan de hand is, en plots kijkt hij dan weer naar een

sekwentie uit een andere film. In feite is 'Bloody Mess' dus wel verhalend maar er is geen begin en geen einde, alleen de verschillende stukjes van verschillende verhalen. Overigens refereert 'bloody' in 'Bloody Mess' niet enkel aan het geweld-dadige, maar ook aan de engelse uitdrukkingen zoals in 'bloody hell'. Het is dus zowel figuurlijk als letterlijk op te vatten.»

Veto: In Leuven voer je woensdag 'Bloody' op, wat is de konnatie met 'Bloody Mess'?

Murray: «Het is een soort repetitie voor 'Bloody Mess'. Ik maakte al een pilootfilm voor de definitieve versie, die ik voor de BBC draai later op het jaar. Ik ben zo geobsedeerd door het thema dat ik nu een performance maak die tegelijkertijd een kans is om te oefenen op ideeën voor de film. Verwacht in elk geval géén afgewerkt produkt. 'Bloody' is eigenlijk maar een werktitel, maar misschien verwerken we woensdag ook stukken uit de testfilm in de performance. We twijfelen er nog aan of dat eigenlijk wel een goed idee is.»

Veto: Wat is de verhouding tussen je dansperformances en de latere neerslag op video?

Murray: «Bij een performance houden we niet steeds in het oog dat het een repetitie is voor een videowerk. Sommige dingen werken veel beter op het scherm dan op een podium, of omgekeerd. Maar de beste stukjes worden uit de performance gelicht en dan naar video getransformeerd. Video is wel een ander medium dan performances maar al bij al blijft het onderwerp hetzelfde.»

We eksploreren het onderwerp op het podium, het is dus een soort grondwerk voor de video. 'Wank Stallions' bestaat alleen op video, er ging geen verkennende performance aan vooraf. Maar de video zou ongetwijfeld beter geweest zijn als we er op voorhand meer aan gewerkt hadden. Het meeste materiaal van 'Kissy Suzuki Suck' kwam wel van een live performance. Nadien kondenseerden we de beste stukjes en voegden de auto eraan toe. Aan 'Pantyhead' ging dan weer geen performance vooraf, maar we besteedden wel veel tijd aan repetities en ontwikkelen van de film. Een podiumversie van de 'Pantyhead' zou nooit zo goed geweest zijn. In feite waren delen van televisieprogramma's in 'Pantyhead', waar het meisje in de openingscènes naar zit te kijken, uit onze performance in de Beursschouwburg in Brussel gelicht. We testen dingen soms uit het publiek om te zien of het wel werkt.»

Veto: Geweld is altijd de ondertoon in je werk. Is het een wezenlijk onderdeel van de popcultuur, of komt het door de invloed van de grootstad?

Murray: «Ik heb voor het maken van nieuw werk eigenlijk altijd eerst een beeld in mijn hoofd, en dan probeer ik te ontdek-

ken wat daarvan de diepere betekenis is. Zo verbleef ik vorig jaar een tijd in New York en zag verschillende keren mensen op straat, volledig onder het bloed. Waarom weet ik niet. Het lijkt of je naar een scène uit een film kijkt, maar hier is het de realiteit. Zouden die mensen ook denken dat ze in een film zitten, of weten ze wat er echt gebeurt? Het gaat dus over het heen en weer botsen tussen de realiteit en het fiktieve.

Ondergoed

Ik wandelde ooit naar huis met een vriend, en we zagen een man op straat met een driedelig pak, als we naderden trok hij plots een vrouwenlijpje over zijn hoofd. Wij vonden dat toen hilarisch, ik denk dat hij dat niet verwachtte. Waarschijnlijk dacht hij dat we doodsbang zouden zijn. Thuis overdacht ik wat er was gebeurd als ik alleen was geweest. En wat was het verhaal van die man, waar kwam hij vandaan, waarom deed hij zoiets? Ik kwam tot de konklusie dat als ondergoed zulk een fetisj voor iemand werd, dat hij wel erg veel gevoelens rond vrouwelijke seksualiteit moest onderdrukken. Misschien is hij wel zoals die conservatieve Britse politicus, die dood teruggevonden werden met jarettellen aan een sinaasappel in hun mond. Dat wat hem het meest afschrikt, is de vrouwelijke seksualiteit, waardoor hij geobsedeerd is. Daarom doet het meisje aan het eind van 'Pantyhead' haar slijpe uit.

Het is belangrijk dat mensen van 'Pantyhead' genieten, om zich dan plots te realiseren dat wat je leuk vond eigenlijk verschrikkelijk wordt. Mijn werk werkt eigenlijk op twee niveaus: er is mijn persoonlijke motivatie, het onderliggende thema, en het verhaal aan de oppervlakte. Ik ben al gelukkig als mensen er één van begrijpen, en niet noodzakelijk allebei.

Opera

Het geweld schuilt overal, en is dus ook een deel van mijn werk. Maar waarom geweld zo populair is? Het is een elementair deel van onze psychologie. Maar het wordt zo vaak zo slecht behandeld dat ik wil omgaan met geweld vanuit een ander perspectief. Waarom is geweld zo opwindend en onderhoudend? Let op, ik beweer niet dat geweld slecht is, ik kan ook genieten van een goede geweldfilm, maar er is toch altijd de vraag van verantwoordelijkheid die eraan vasthangt.»

Veto: Je schreef voor 'Kissy Suzuki Suck' ook een libretto voor een opera. Wil je zo de 'elitaire cultuur' invaderen met hedendaagse sociale thema's?

Murray: «Ik werk nu aan een soort opera-film voor televisie, een soort eksperimentele opera in elk geval. Mijn eerste libretto was nogal eskapistisch, maar het nieuwe operaprojekt heeft als hoofdfiguren jeugd-kriminelen. Ik ben eigenlijk vooral geïnteresseerd in de dramatische mogelijkheden van opera. Ik ga niet naar het Royal Opera House, de sociale kontekst van de officiële opera interesseert me niet. Maar is opera eigenlijk 'hoge cultuur'? In Italië is opera populair, het is dus een nogal relatief begrip. Opera is een vrij toegankelijke, dramatische vorm. Je moet geen graad in schone kunsten hebben om het te begrijpen. Ik heb wel een probleem met die kunst die sommige mensen niet kan aanspreken omdat ze te moeilijk is. Maar ik wil de opera zeker niet invaderen, eerder het dramatische in opera voor iedereen toegankelijk maken. Ik heb geen boodschap te verkondigen. Ik eksploreer alleen dingen vanuit een bepaald standpunt.»

Veto: Een slofvaag, wat vind jij van Leuven?

Murray: «Het is hier wel provinciaal. Er gebeuren hier veel interessante dingen maar ik zou hier niet willen wonen, zoals ik ook niet zou willen wonen in een klein Brits stadje. Mensen zijn hier zo stil en verlegen.»

Dimitri De Maesschalk

'Bloody', woensdag 27 maart om 20u30 in de dansstudio, Naamsestraat 96.

"Ik ben altijd onderweg, als je me wil zien, moet je je haasten"

Orig jaar werd "het Lichtend Salon" opgericht binnen de werking van vzw De Kunstbank. "Het Lichtend Salon" verenigt initiatieven rond fotografie. "Blow Up" (fototentoonstellingen in de Blauwe Schuit nabij de Vismarkt) is maar één van de activiteiten van de vereniging. Ze organiseert in samenwerking met het Cultureel Centrum Leuven onder andere ook een lezingenreeks rond fotojournalistiek en een fotoreportage. Voor de leden vinden geregeld discussie-avonden plaats waar gastsprekers het werk van bekende fotografen toelichten.

Wat "het Lichtend Salon" nog miste, was een specifiek op fotografie gerichte expositieruimte. Deze is er nu onder de naam Blix-galerie. Ze is gelegen in een bestaande fotozaak in de Diestsestraat 82. Hier wil men jaarlijks een tweetal tentoonstellingen van kwalitatief hoogwaardige kunstfotografie inrichten.

Kreativiteitsbegeleiding

De spits werd afgebeten met werk van Jan Carlier. De voorstelling van het werk werd ingeleid door Dirk van Bastelaere. De zes opgestelde werken beslaan de linkerwand van de fotozaak, die een lengte van 17 meter heeft. Het betreft twee assemblages uit respectievelijk 1986 en 1988 en vier dubbelporretten uit 1993.

Jan Carlier werd geboren in 1950. Hij begon in 1970 met een opleiding grafische vormgeving (optie fotografie) in Brussel. Na deze opleiding is hij in 1973 in de afdeling autonome fotografie begonnen omdat dit hem meer interesseerde dan grafiek of schilderkunst. Hij studeerde af in 1976 en werd leraar aan twee hogescholen: de Akademie in Antwerpen en het departement audiovisuele vorming te Genk. Hij doceert er 'atelier' en doet aan creativiteitsbegeleiding. In 1979 stelde hij zijn werk voor het eerst tentoon. Carlier exposeerde een beetje overal: in Brussel, Antwerpen, Gent, Amsterdam en zelfs Parijs. Hij is ook betrokken geweest bij beginnende initiatieven zoals ondermeer het XYZ project in Gent.

In de loop van de jaren heeft Jan Carlier een grondige evolutie doorgemaakt.

Zijn allereerste werk kenmerkt zich door afwezigheid van menselijke figuren. Hij fotografeerde ruimtes, interieurs en ook wel landschappen, maar geen traditionele landschappen. Carlier zocht concreet plaatsen op waartoe hij zich op een of andere manier aangetrokken voelde, zoals de zee, het universitair ziekenhuis van Brussel of Louvain-la-Neuve. In deze optiek werd hij ook uitgenodigd om te exposeren op een tentoonstelling rond 'spanning'.

Netvlies

Mettertijd is de menselijke figuratie meer doorgedrongen in zijn werk. Eerst was ze slechts als schim vertegenwoordigd, maar geleidelijk aan werden de figuren steeds scherper tot de kunstenaar dit beu werd en hij het achter zich liet.

Vanaf 1984 is hij dan overgestapt van de kleinbeeldfotografie naar volledig geëncenseerde fotografie. Deze faze duurde tot 1988.

Het is uit deze periode dat onder andere de twee assemblages uit de tentoonstelling stammen. Het betreft een aantal afdrucken van ongeveer 50x60 centimeter die tot een rechthoekig vlak samengevoegd zijn. Voor het totaalbeeld werden drie tot zes opnames gemaakt. Het geheel biedt een chaotische en vooral verkapt indruk: donker en licht, vage schimmige figuren en haarscherpe details van gezichten vloeien in mekaar over alsof alle beelden tegelijkertijd het netvlies raken. De fragmentering van het afgebeelde wordt ook letterlijk doorgetrokken in de techniek.

Veto: Waar komt het idee om de assemblage-techniek toe te passen vandaag?

Carlier: «Als je goed kijkt, kun je zien dat de geest van het werk ook zeer verkapt is, er is geen centrum zoals Pol Andries zegt. (in: Openbaar Kunstbezit Vlaanderen, 1994-4) Het is een beetje chaotisch. Nu is het meditatiever, denk ik. Ik word dan ook een dag ouder. (lacht)»

Dubbelporretten

Na 1988 werd het werk door omstandigheden (verbouwingen van het huis) voor een periode stilgelegd. Maar het denkproces ging verder en in 1992 begon hij opnieuw, ook omdat hij vond dat het beroepsmatig wel aangewezen was ermee

bezig te zijn. Dit werk en ook het huidige vormen een opvallend contrast met het voorgaande. Met het ouder worden is een zekere saturatie opgetreden.

Carlier: «Als je een paar jaar stopt dan evolueer je wel. Het thema van die grote werken (1984-88) was het chaotische. Ik weet niet of jij daar last mee hebt maar als je op een normale manier hoort wat je op een dag hoort, word je zot, tenzij je dingen afstompt. Dus daarom heb ik gezegd: ik ga in mijn donker kamertje zitten en breek alles af. En ik bouw iets nieuws, iets nieuws dat in feite niets is. En zo is mijn filosofie nu ontstaan.»

Scheiding

Veto: Wat zoekt u in de fotografie: is het de schoonheid, wil u eerder een boodschap overbrengen of is er nog iets anders?

Carlier: «De uitdaging is er om iets te doen met onnozele voorwerpen. Wat mij verschrikkelijk stoort in de kunstwereld is dat ze zo pretentieuze is, met zoveel van die ongelofelijke uitleg De creativiteit zit uiteindelijk gewoon in iets doen met iets en zijn beperkingen, bijvoorbeeld een tas of een kaasmolentje. Je maakt daar dan een ander beeld van of een beeld dat naar andere dingen refereert. In die zin is dat zeer 'neolektisch' zoals mijn vriend Dirk Van Bastelaere zegt. Dat is voor mij plezant en ik vind dat die ironie moet kunnen in de kunst.»

«De vier andere werken die op de tentoonstelling hangen, dateren uit deze re-

cente periode, namelijk uit 1993. Het betreft dubbelporretten die eigenlijk geen dubbelporretten zijn. Ze tonen oudere personen, vermoedelijk koppels, waarvan telkens de ene scherp belicht is, terwijl de andere een vage schim blijft. De afbeeldingen werden doormidden geknipt waardoor beide figuren van mekaar gescheiden werden. Dit neemt echter niet weg dat het geheel een ontegensprekelijke verbondenheid uitstraalt.

Veto: In uw meest recente werken op de tentoonstelling staan oudere personen centraal. Zijn dit mensen uit uw leefwereld?

Carlier: «Dat zijn mensen die ik heel goed ken en zeer bemin. Het zijn mijn ouders en mijn schoonouders. Ik vond dat ik die mensen eens in beeld moest brengen. Vroeger kende ik de mensen die ik fotografeerde niet, op enkele uitzonderingen na, of maakte ik ze onherkenbaar. Het ging me dus nooit om individuen. Soms ging ik naar een bepaalde academie, sprak ik af met de leraar daar en maakten we opnamen met de mensen die daar waren en dat was dan puur toevallig. Allez, die mensen toch, de beelden niet omdat die uiteindelijk toch allemaal een beetje op mekaar lijken.»

Veto: Hoe staat u tegenover de verkoop van uw werk en is er voldoende publieke belangstelling voor kunstfotografie in het Leuvense?

Carlier: «Ik vind verkopen niet belangrijk. De werken die nu in de galerij hangen worden niet verkocht. Ik zie mijn schoonmoeder ook niet direct fungeren boven de een of andere kommode van een Leuvense middenstander.»

«Het is de eerste keer dat ik in Leuven tentoonstel. Ik vind het trouwens opmerkelijk dat hier zo weinig rond moderne beeldende kunsten gebeurt.»

Nathalie Vernimme

De galerij is geopend van maandag tot en met zaterdag van 9.00 tot 18.00 u. Het werk van Jan Carlier is nog te bezichtigen tot 4 mei.

Wir trinken das Bier und denken dabei in funzich Jaren ist alles vorbei

Die Zedelbrüder gevraagd is studentenfeest geslangd.

Bel 016/56.48.13.

advertentie

Teveel slippo's gegeten

(foto Jan-Frans Lemmens/Jan Carlier)

Lezersbrieven

vervolg van p. 2

Leuvense huisvuilbelasting

Met deze brief wou ik reageren op het artikel in *Veto* 25 over de Leuvense huisvuilbelasting die gaat ingevoerd worden vanaf twee mei.

De Agalevegemeenteraadsfractie heeft in diverse voorbereidende raadscommissies milieu en in de gemeenteraad van 14/2 jl. voortdurend haar alternatief naar voren geschoven maar, zoals te verwachten was had de meerderheid er weer geen oren naar. Het alternatief was gebaseerd op het feit dat een groot deel van de afval, zelfs na voorkomen, hergebruiken, recupereren en recyclen, zelfs voor een milieubewuste burger of student overmijdbaar is. Deze brave man of vrouw blijft dus zitten met een hele hoop afval waar hij (zij) niet om gevraagd heeft en er nog voor kan betalen om het kwijt te geraken op de koop toe. Om zuiver budgettaire redenen opteren velen voor wegwerpverpakkingen in plaats van hergebruiksflessen.

In het verworpen voorstel van Agaleve werd per inwoner gratis 15 huisvuilzakken en per student 8 gratis zakken voorzien per jaar. (respektievelijk 30 of 16 voor kleine zakken) Boven dat aantal kon men dan zakken bijkopen maar dan aan de volle pot van 80 fr. (of 40 fr.). Uiteraard is het aantal zakken voor studenten minder dan voor de inwoners omdat studenten gedurende de weekends en de vakanties niet in de stad zijn.

Ons voorstel belooft de oppassende burger, en de vervuiler betaalt! Het aantal zakken dat zo voorzien was bracht dan toch een zekere spanning met zich mee daar het reeds anticipeert op een oppassende houding van de bevolking.

In de hier na volgende jaren kon dan het aantal gratis uitgedeelde zakken verder blijven dalen. Maar het mocht niet wesen.

Y. Van den Bosch,
gemeenteraadslid Agaleve

MLB

Niet voor *Veto*, maar voor het MLB zou "wat baten kaars en bril?" (Günter Mattheussen) moeten gelden. Hoe kan een vereniging die zich voordoet als tegenpool van een — inderdaad — verderfelijke stroming als het nationaalsocialisme — en haar hedendaagse derivaten als de NSV —, nog zoveel praat hebben? Is het geen feit dat partijen, zoals het MLB, die de eigen democratische zaak voorstaan, steeds maar weer vergeten dat zij als pot de ketel verwijten? Niet alleen Hitler heeft in de geschiedenis veel onschuldige slachtoffers gemaakt voor zijn 'goede zaak'. Ook Stalin en Mao hebben dat gedaan! Allen meenden zij het gelijk aan hun kant te hebben, maar allen hebben dat gelijk ook op een ondemocratische wijze verdedigd. Hier is geen stortvloed van brieven voor nodig, en geen goedpratende theorieën, want theorieën zijn nu juist gemaakt om stellingen te verdedigen. En de stellingen van de stalinisten —

of iets demagogischer: de Leninistische — en de fascistische zijn absoluut ondemocratisch.

Ik hoop dat iedereen het artikel van professor Billiet (*Veto* 25) grondig gelezen heeft. En ik hoop dat het MLB moge beseffen dat hun 'verdraagzaamheid' niet mijn verdraagzaamheid is. Net zomin als hun 'rechtvaardigheid' de mijne is. Want het zou mij rechtvaardiger lijken om anachronismen, die voortbouwen op historische vergissingen, zoals het nationaalsocialisme en haar 'bloedbroeder' het leninisme-stalinisme, als bewezen verkeerd aflopende remedies voor de problemen van vroegere en deze tijden af te doen. Zolang we beseffen welke gevaren schuilen in beide theorieën en haar afgeleiden, hoeven we toch niemand te vrezen. En dan kunnen we de beide partijen veilig laten verder spelen in de zandbak van het studentikoos scheldwoord-slingeren.

Terwijl de nuchter beschouwende studenten zich de miljoenen doden aan beide kanten zullen blijven herinneren, dienen marginalen beschermd te worden als vergane glorie. Groeperingen die mensen opofferen als pionnen voor de goede zaak, hebben mijn sympathie niet. Als student zie ik de onderdrukking van de studentenopstand op het Tien-an-Menplein niet als een noodzaak voor de opbouw van een democratische samenleving. Dat was Breendonk ook niet.

Tim Vermeir,
student

Verdraagzaamheid (2)

Met genoegen kon ik vorige week vaststellen dat men aan de Alma Mater, en dus ook in uw weekblad, nog aandacht schenkt aan breedmaatschappelijke onderwerpen, in dit geval verdraagzaamheid. Maar op de (aan zijn fakulteit overigens gebruikelijke) "kool-noch-geit" aanpak van professor Jaak Billiet wens ik toch te reageren. De grenzen aan verdraagzaamheid zijn mijns inziens immers niet zó onduidelijk als de auteur laat doorschemeren.

Vermits de internationale dag van de verdraagzaamheid een initiatief was van de Verenigde Naties, lijkt het me gepast te verwijzen naar hun Verklaring van de Rechten van de Mens. Naast de hopelijk algemeen bekende opsomming van rechten en vrijheden bevat dit handvest in zijn laatste artikel (art. 30) ook een bepaling die de grenzen hiervan vastlegt. In zijn officiële nederlandsstalige vertaling luidt art. 30: "Geen bepaling van deze Verklaring mag worden uitgelegd als zou zij krennen een Staat, een groepering of een enkeling enig recht insluiten om zich te wijden aan een bedrijvigheid of een daad te verrichten die de vernietiging van de daarin uitgedrukte rechten en vrijheden beoogt". Met andere woorden er mag geen verdraagzaamheid zijn tegen onrecht, in woord noch in daad."

Vermits deze verklaring reeds lang aangevaard is door de Belgische Staat, heb ik echt geen afzonderlijke wetgeving rond discriminatie en onverdraagzaamheid nodig om te weten waar de grenzen liggen. Als men geen rekening houdt met deze laatste bepaling is het hele begrip "Rechten van de Mens" waardeloos, vermits het anders zichzelf zou opblazen. Je eigen rechten eindigen immers waar de rechten van de ander beginnen. Natuurlijk bestaat daar een spanningsveld, maar dat is mijns inziens wel overbrugbaar door dialoog. Professor Billiet stelt terecht dat verdraagzaamheid niet absoluut is, maar het is toch méér dan zomaar een waarde naast een andere. Rektor André Oosterlinck gaf in dezelfde katern duidelijk het belang ervan aan, hoewel ik niet zeker weet of zijn visie op etiek en ekonomie dezelfde is als die van mij. Laat deze brief eveneens een antwoord zijn op heel die polemiek die in deze kolommen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Boeien 2 Dierenverblijf — Zijde van een schip 3 Griekse letter — Deel van een fiets — Bezijden de waarheid 4 Neerslaan — Karaat 5 Natriumkarbonaat — Geit 6 Benauwend — Roofvogel 7 Lengtemaat — Vruchten 8 Treiter — Oude vod — Familie- lid 9 Balk — Vordering 10 Afschuwelijk.

Vertikaal — 1 Vogel — Dutje na de maaltijd 2 Patroonheilige van de juristen — Zangnoot 3 Bijbelse stad — Stad in de Benelux — Wereldstad 4 Deel van Europa — Zoogmoeder 5 Gezwind — Lichaamsvloeistof 6 Scherp werktuig — Ten uitvoer brengen 7 Lengtemaat — Afrikaans land 8 Vorm van neerslag — Een onaangenaam gevoel van koude gevend — Antimoon 9 Pers. vnw. — Loofboom 10 Eerbiedwaardig grijsaard — Waterdier.

Door Filip De Keukeleere

gevoerd werd rond de NSV-betoging.

Gert Van Esseche,
oud-politica student

Student Aid

Mag ik nog even reageren op uw reactie van vorige week? In mijn lezersbrief van twee weken geleden stond letterlijk: "ik vind dat jullie (Student Aid) schitterend werk verrichten, doe zo voort; toch enkele bedenkingen..." Dat de mensenrechten in Colombië met de voeten getreden worden, ontken ik niet. Maar dat de kloof tussen arm en rijk stukken minder uitgesproken is dan bijvoorbeeld in Ecuador is wel een feit. Dat wij ook ooit in dat stadium gezeten hebben eveneens. Dit alles neemt niet weg dat jullie project prachtig is. Dat verdient gesteunde te worden.

Pieter Baeyens

Castro

In *Veto* 25 schrijft *Veto* in een interview met Lorenzo Ervin: "de repressie tegen anarchisten, homoseksuelen, vakbondsleden" wanneer hij het over Cuba heeft.

In de jaren '60 en '70 was er inderdaad repressie tegen homoseksuelen, doch de Cubaanse overheid heeft ondertussen al lang toegegeven dat ze hierin fout was. En van repressie van homo's is al lang geen sprake meer. In de leiding van de Cubaanse KP zit minstens één persoon van wie openlijk geweten is dat hij homo is. Enkele jaren geleden werd er in Cuba een film gemaakt waarin de hoofdfiguur een homo is die zeer positief werd afgeschilderd. Er zijn westerse landen waar homoseksuelen meer gediskrimineerd worden dan in Cuba.

Wat repressie in het algemeen betreft, enkele korte opmerkingen. Ondanks een beperkt aantal politieke gevangenen worden de mensenrechten in Cuba veel beter gerespecteerd dan in veel landen met een "vrije markt". Van politieke moorden, systematische folteringen en verdwijningen is er totaal geen sprake. In Cuba heeft de bevolking via heel wat kanalen reële inspraak in het beleid, en onder de bevolking wordt er heel wat afgediscussieerd, waarbij de bevolking zijn kritiek op bepaalde mistoestanden openlijk geeft. Uit enkele reportages die on-

langs op de televisie te zien waren, blijkt dat de Cubanen ook voor het oog van de kamera geen blad voor de mond nemen. De krismaatregelen die een tijdje terug genomen zijn, werden eerst door meer dan driehonderd Cubanen op duizenden bedrijfsvergaderingen besproken, zoals ook vele wetten eerst door de bevolking besproken worden.

Wat verkiezingen betreft: die vinden regelmatig plaats, zijn vrij en geheim en in wijkvergaderingen wijst de bevolking zelf de kandidaat aan. Die verkozen moeten op wijkvergadering regelmatig rekenschap afleggen over hun mandaat en kunnen vroegtijdig door hun kiezers van hun mandaat ontheven worden, wat soms effectief gebeurt.

Wat de Cubaanse revolutie, terecht, niet toelaat is dat de VS via zogezegde democratische middelen een vijfde kolonne in Cuba installeren om de revolutie zo van binnenuit te ondermijnen. De Cubanen laten zich geen zogezegde 'vrije' (sic) verkiezingen opdringen waarbij pro-Amerikaanse partijen met geld van de VS de Cubaanse kiezers kunnen manipuleren en bedriegen zoals in Nicaragua gebeurde. Van sommige zogezegde vakbondsleden en mensenrechtenactivisten is ondertussen duidelijk aangetoond dat zij, zonet openlijk en financieel gesteund, op zijn minst toch gemanipuleerd worden door de VS.

Tot slot wil ik echter wel toegeven dat door de enorme druk — de economische blokkade bijvoorbeeld — en agressie van de VS en Cubaanse bannelingen op de Cubaanse revolutie sommige Cubanen die het niet eens zijn met het overheidsbeleid soms al te snel het etiket van 'kontrarevolutionair' opgeplakt krijgen en soms onrecht bloot staan aan repressie. Doch dit blijven uitzonderingen.

Roger Lieken,
lid van de vrienden van Cuba

LECO COPY

Tiensestraat 118 - Leuven
016/23.70.30
Open van 9 tot 22 u.

MET DE RUGZAK DOORHEEN

TOSCANIË

(infocentrum)

AVONTUURLIJKE- EN KULTURELE VAKANTIE VOOR JONGEREN VANAF 17 JAAR

INLICHTINGEN EN BROCHURE:

ALBERT-LEISURE

K. ALBERTLAAN 124 - 9000 GENT
TEL: (09) 221 13 39 FAX: (09) 220 66 32

Studiedag

In het nabije verleden werden zowel België als Nederland opgeschrikt door een toename van uitingen van racisme en rechtsextremisme. In beide landen werd hierover vanuit diverse disciplines wetenschappelijk onderzoek verricht. Tevens werden diverse initiatieven ontwikkeld om racistische denkbeelden te bestrijden en om de groei van extreemrechtse partijen te stuiten. Nochtans blijven er heel wat vragen. Om hieraan tegemoet te komen organiseert het Hoger Instituut Voor de Arbeid een studiedag. Diverse onderzoekers uit België en Nederland zullen aan het woord gelaten worden om hun visies op de problemen en mogelijke oplossingen te belichten. De studiedag gaat door op vrijdag 3 mei in het auditorium Vesalius te Leuven vanaf 10.00 u. Kostprijs voor studenten is 200 frank. Niet-studenten betalen 300 frank. Voor verdere informatie kan u terecht bij Hans De Witte, Hoger Instituut voor de Arbeid, E. Van Evenstraat 2 E, 3000 Leuven, tel. 32.33.40

Verkiezingen

Met het oog op de werking van het volgende academiejaar organiseert Kringraad verkiezingen. Op vrijdag 22 maart kiest de vergadering twee vertegenwoordigers voor de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS, de Vlaamse studentenkoepel), twee kandidaten voor de functie van internationaal vertegenwoordiger, die Kringraad vertegenwoordigen in de Raad voor Internationale Relaties van de KU Leuven en in de internationale studentenverenigingen Mosaic en ESN, en drie vertegenwoordigers voor het Akademisch Vormingsinstituut voor Leraren: één uit de groep eksakte wetenschappen, één uit de groep humane wetenschappen en één uit de groep biomedische wetenschappen. Voor deze laatste functie is het aangewezen dat je in het volgende academiejaar de aggregatie-opleiding volgt.

Nog met het oog op de vertegenwoordiging tijdens het huidige academiejaar zoeken Kringraad en Sociale Raad nog twee vertegenwoordigers om alle Vlaamse universiteitstudenten te vertegenwoordigen in

de Vliërcommissies 'studie-informatie' en 'lerarenopleiding kandidaturen'. De kandidaatstellingen hiervoor moeten schriftelijk ingediend worden op het kantoor van Kringraad, 's Meiersstraat 5 te 3000 Leuven voor woensdag 20 maart om 18.00 u. De kandidaten komen zich voorstellen op de vergadering van vrijdag 22 maart om 19.00 u. in lokaal 00.16 van het Maria-Theresia-college. Meer inlichtingen kan je altijd krijgen bij Kringraad, 's Meiersstraat 5 te Leuven, tel. 22.31.09 (binnen de KU Leuven: 3789), fax 22.01.03, e-mail Kringraad@hagar.arts.kuleuven.ac.be.

Portulaca verkiest

Portulaca, de raad van Loko voor buitenlandse studenten, zoekt een vrijgestelde voor het academiejaar '96-'97. Het betreft een halftijds betaalde job waarbij vaak een (meer dan) voltijds engagement wordt verwacht. Meer specifiek is deze halftijdse kracht verantwoordelijk voor het onthaal en de opvang van buitenlandse studenten, de individuele hulp aan studenten die met concrete sociale, academische of aanpassingsproblemen zitten, het opstarten van sportploegen. Ook behoort het op zich nemen van de administratie, permanentie en telefoondienst, de verschillende kringen en socio-kulturele associaties motiveren en betrekken bij de raad en hen bewust maken van de politieke en sociale problemen waarmee buitenlandse studenten te kampen hebben, tot het takenpakket. Deze halftijdse kracht zal nauw moeten samenwerken met Pangaea en andere diensten voor buitenlandse studenten.

Wij verwachten van de kandidaat-vrijgestelde dat hij gevoeligheid en begrip voor culturele verschillen aan de dag legt, flexibel is in sociale contacten en voldoende ervaring heeft met mensen van verschillende nationaliteiten. De kandidaat moet vertrouwd zijn met de kringwerking en Loko, interesse hebben in vreemdelingenbeleid en een goede kennis van het Engels bezitten. Motivatiebrief en CV (in het Engels) sturen naar Portulaca, Vesaliusstraat 34, 3000 Leuven voor 16 april. De verkiezingen zullen plaats vinden tijdens de

Algemene Vergadering van woensdag 24 april.

Portulaca zoekt ook een voorzitter (buitenlandse student) en een ondervoorzitter (Belgische student). De ondervoorzitter zal tijdens dezelfde AV verkozen worden, de voorzitter begint het academiejaar. Ook hier moeten motivatiebrief en CV in het Engels Portulaca bereiken voor 16 april.

Sociale Raad verkiest

Sociale Raad zoekt twee gemotiveerde, dynamische, idealistische, geëngageerde mensen om volgend academiejaar (september '96 tot augustus '97) vrijgestelde van Sociale Raad te zijn.

De vrijgestelden worden halftijds betaald. Van hen wordt verwacht dat zij volgende taken vervullen: vakatures uitschrijven in Veto, de inhoudelijk uitwerken van thema's die verband houden met democratisering van het onderwijs en de samenleving - Van studiefinanciering, over huisjesmelkers, tot massamoord in Nigeria - op zich nemen, de praktische ondersteuning van de werking van de raad volbrengen. Deze halftijdse kracht is ook verantwoordelijk voor de permanentie op het secretariaat en de contacten met studenten, raden en de diverse actoren in de sociale sector.

Aan de kandidaten wordt gevraagd een sollicitatiebrief (met CV) ten laatste op 18 april op de 's Meiersstraat 5 te doen toekomen. Op de Algemene Vergadering van 19 april krijgen de kandidaten dan de kans hun sollicitatie toe te lichten.

Voor meer informatie kan u steeds terecht op het secretariaat van Sociale Raad, 's Meiersstraat 5, tel: 22.95.41 of 32.37.89, iedere werkdag tussen 14 u. en 18 u.

Fantasy & Science-Fiction Spellen in Leuven

Agenda

Woe 27/03 20.00u
MAGIC & other card games

Vrij 29/03 20.00u
SPELAVOND
Magic, boardgames, RPG, Blood Bowl

Za 30/03
RAGE toernooi te Antwerpen
Vooral inschrijven. Te prijs. Wym Display

The Lonely Mountain
Tiensestr. 155 Leuven
Tel.: (016) 29.29.84
prast@lonmount.be

GRATIS
demostraties
voor iedereen.

LIDO

HEROPENT IN SEPTEMBER

**IN GANS VERNIEUWDE ZAAL
NIEUWE UITBATING!**

BOEK NU REEDS UW EERSTE FUIF

TEL. 016/22.67.15 of 46.33.30
GSM 075/77.39.69 of 45.09.30
FAX: 016/23.16.41

advertentie

Het 'kot van Leuven'

Op woensdag 17 april 1996 zetten meer dan 30 Leuvense studenten de deur van hun kot voor je open tijdens de 'open-kotdag'. Kale, kleurige, knotsgekke en koninklijke, je krijgt alle soorten 'koten' te zien. De strijd voor de eerste Grote KB-Kotrofee belooft dan ook bikkelaar te worden.

Deze open-kot-dag wordt georganiseerd door het Studentenkantoor van de Kredietbank, samen met de Huisvestingsdienst van de KU Leuven.

Laatstejaars uit het middelbaar onderwijs vormen de uitgelezen

jury. Maar ook de Leuvense studenten mogen gerust een kijkje komen nemen.

Je krijgt op je tocht bovendien heel wat nuttige informatie en handige tips over op kot gaan.

Voor meer info bel het KB-Studentenkantoor : (016) 24 13 01.

Afspraak op woensdag 17 april 1996 vanaf 14 uur aan het KB-Studentenkantoor, Ladeuzeplein 15, Leuven. Tot dan!

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 22
Nummer 26
25 maart 1996

Ver. uitg.: Anнемie Deckx
Hoofdredaktie: Bart Eeckhout
Redaktiesekretaris: Anнемie Deckx

Redaktie: Kristof Braekeleire, Henk Dheedene, Martijn Graumans, Joris Janssens, Tom Michielsens, Peter Roelens
Doka: Dirk Bernard, Ilke Christiaens, Kristof Braekeleire, Tom Michielsens, Jan-Frans Lemmens

Medewerkers: Jamie Biesemans, Dietmar Bosmans, Dimitri De Maesschalck, Wim De Rop, Peter Maertens, Gert Meesters, Olivier Remy, Willem Stellamans, Koen Thomas, Tijn Vanbrabant, Wim Van der Meersch, Nathalie Vernimme

Layout en vormgeving: Anнемie Deckx, Henk Dheedene, Bart Eeckhout, Martijn Graumans, Joris Janssens, Jan-Frans Lemmens, Frank Ribbens, Peter Roelens, Koen Thomas, Nathalie Vernimme

Tekeningen: Jean-Pol

Dtp: Yves De Muyter, Filip De Keukeleere, Michaël Simonis, Hans Vandenaabeele

Eindredaktie: Anнемie Deckx en Koen Thomas

Spelling: Bart Eeckhout, Martijn Graumans, Frank Ribbens, Hans Vandenaabeele

Internet-Veto: <http://hagar.arts.kuleuven.ac.be/projects/veto>
e-mail: veto@hagar.arts.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr; buitenland: 600fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redaktievergadering

zoekertjes

- √ Hsd, ik vind dat HsJ veel beter klinkt, vind je ook niet. Bal.
- √ Opgebruikte lieven kunnen altijd nog terecht bij Maggy 9, die na de daden er ernstig over nadenkt novice te worden. WDR is ook welkom.
- √ Als 't voor Maggy 12 is, is het torkort.
- √ Heeft er iemand Floortjes warme sjal van 60 fr gevonden? Ze verloor hem in Istanbul toen ze met een bende louches Turken aanpakte.
- √ Hassan zkt. mn. Turks uitziende Klio-meisje.
- √ Economisten staan nu eenmaal met beide voeten op de grond. Vandaar het welslagen van hun relatie, of juist niet.
- √ Gezocht: ééndagslief voor EV.
- √ Walter Ceyssens! Haha, je zal toch even gesiddert hebben omdat je je naam in Veto zag staan.
- √ Sex, graf eens diep onder je cursus Sanskriet. Komaan, zoeken! Misschien vind je dan je tesis, of zelfs wel je lief.
- √ Germania kan al niet kantussen, laat staan haar vrouwelijke would-be preses.
- √ Desalniettemin was Edwin weer zat. Wie in de zoekertjes kan melden wie er nu weer bij hem geslapen heeft, krijgt een pint.
- √ Ik.
- √ Joeri, heb je als puik econometist de kostenbatenanalyse van je voorbije relatie al berekend?
- √ En Dominique, zie je dat zitten, zo heel je leven met Delhaize-zakjes en Katrien over straat lopen?
- √ Wie slaapt er vannacht op jouw kamer, Elise?
- √ Cindy zoekt sympathieke studentenkring om haar argeoloes met open armen te ontvangen.
- √ Cindy zoekt Johnny.
- √ Was H.H. nog niet Johnny genoeg?
- √ Leave my Ryanny alone.
- √ Ik heb twee gezichten, negen levens, leef alleen maar 's nachts?
- √ De ene Tom is de andere niet, of wel, Gitte?
- √ Ingeborg, in Istanbul wordt er ook gedaan!
- √ Koert, volgende Klio-reis nieuw ondergoed!
- √ Beam Mark up, Scotty.
- √ Waar blijven Bacchus 2, 3 & 4?
- √ Jo, wij houden allemaal van jou.
- √ Mè de waaive niks als last: kom allen naar de porren-kantus van K. Stals!
- √ Ingeborg, gelukkig maar... Michiel kan immers vreselijk nukkig zijn.
- √ Gelukkig heeft hij jou nog.
- √ Valerie, ik heb medelijden met de mensen van 't stad wanneer ze deze week langs de Vlamingenstraat passeren. Babs
- √ Boer Ed, hou uw zwijnen, ik doe het wel met de mijne.
- √ Hoe durf je beweren een linkse rat te zijn als

- je zus Nele heet en jijzelf Koenraad? Vlaamscher kan toch niet!
- √ Koen V. al een vice gevonden in KF.
- √ Aernout, schuif Koen opzij en word zelf preses.
- √ Koen V. de stroman van X. die Klio wil ondernemen?
- √ Help, wie kan Klio verlossen van de pragmatische, opportunistische communist Koen V.?
- √ Partenaire particulière cherche partenaire particulier pour aller à la recherche d'une aventure qui sorte un peu de la banalité.
- √ Mensen die geïnteresseerd zijn in de CD van Girls against Boys 'The House of GVSb' kunnen hem bekomen voor 400 fr. bij Carmen Deweer, Lakenweversstraat 7a.
- √ Afzester!
- √ Ik zoek boekje van Robbedoes, Kuifje, Le Petit Vingtième en Sprint. 0147/58.63.64.
- √ Slachtoffer van wat? Hoogheidswaanin? Eigendunk? Uw o zo welgemeende vriendelijkheid?
- √ Babs, welkom in onze populaire soapserie. De volgende aflevering is op 26/3. Op verplaatsing deze keer.
- √ Maar toch, B., kan je niet tippen aan onze gewierde sterakteur Blondie, wies identiteit we niet nader bepalen wegens zijn enorme populariteit. Kwestie van de vele fans van zijn lijf te houden.
- √ Indien iemand mijn vulpen (zilverkleurig, merk Waterman), die ik op woensdag 20 maart verloren heb op het traject Park-Vlamingenstr.-Lintsstr.-Vesaliustr.-Tienestr., gevonden heeft en me terugbezorgen kan, zal ik hem/haar zeer erkentelijk zijn. Ik was er erg aan gehecht. Tel 20.61.85 of 23.52.01 (vriegen naar Ryan)
- √ Eentie voor Griet. Iets lief.
- √ Kotsen voor het etmaal en neuken met jongetjes: Klio volgt gewoon het dekadente voorbeeld van haar klassiekers.
- √ Mieke, 't is nog les tot half mei. Plinius wil gelezen worden.
- √ Potestas censoria.

- √ Klio verzamelt kotszakjes voor kantussen in de fak.
- √ Komaan. Nathalie, volg het voorbeeld van Floor en maak het uit met Roeland.
- √ Björn zoekt glasblazer.
- √ Heb je die mat gekocht om Swerts op te laten slapen, Bart?
- √ Kan je met Visa ook in kamelen betalen?
- √ Aan het sexy stuk met de bruine, eh sorry grijzige ogen, zonder Humo, dat onuitspreklijke, galactische dingen deed samen met een mysterieuze, donkere schone: you are too zarking floopy for words, even your floppolping hair. Thanks again for making a simple train very happy. De trein Genk-Oostende, zondag 19.50u. (Explain this one)
- √ Wel Koen, had Goele teveel noten op haar zang?
- √ Goele, de kwaliteiten van de man zitten inderdaad in zijn haar.
- √ Ik dacht tussen zijn benen.
- √ Sorry, Koen, dat presserschap van het KVHV zit er niet meer in.
- √ Bij KVHV: No sex till marriage.
- √ Nathalie, kan je die notities van archeologie publiceren?
- √ Roeland, wanneer kan je naar Latijnse grammatika en oefeningen?
- √ Katrien, is papa veel naar Groningen geweest?
- √ Ed, de beste lul is geen lul. K.
- √ Kliokratie nul!
- √ Allen kennen het doel, de sensoren kennen de weg.
- √ Klio heerscht, Klio eerst!
- √ Seks en Bef, het koppel voor de toekomst.
- √ Bart, wat zou je zelf aan een relatie beginnen denken als je nog niet eens fatsoenlijk op je kleine zus kunt passen?
- √ Joeri of Hassan, wat maakt het ook uit?
- √ Bart, heb je het boekje voor in je knooptag al besteld voor het huwelijks van Katrien?
- √ Hans H., kon jij ook de kotslucht niet meer verdragen toen je C. buiten gooide?
- √ Floortje haar affaire met de Joeri/bewijst het nog maar eens: zij is een sloerie (melodie 'Het Zwartbruine Bier')
- √ Ugo, waarom heb jij alleen sexy witte hemd-

- jes en geen gouden armbandje?
- √ Om Ingeborg in je bed te lokken?
- √ Joris, toch je billen samen en bedenk dat slechts een kleine minderheid Sanskriet praat.
- √ Ik wil een ochtendneukje.
- √ Greet en Jean: zoek het receptie in de tekst-omelet. Ba, Mie Gaaren ga de hier ni vinden, zenhe. Het was een hele shock. O, moest zij nu echt doodgaan? Bedankt voor dinsdag.
- √ Wel Jong, niet Hetero! zomervrijdage. Op kamp met 140 andere homojongens, lesbische meisjes en bi-jongeren. Begin juli, in Mol. Zeer snel inschrijven! Meer info hierover krijg je in neutrale, gesloten omslag toegestuurd via Het Goede Spoor, PB 113, 3000 Leuven-3. Doen!
- √ F. en (fuckin') S.! Beware, for if some girl wanders (and it isn't by mistake) then a third thirsty dog will come and take the bone away!
- √ I've been there, trust me... Willy the pimp.
- √ Boer Ed is een zwijn, 'Wouter wortel is een grijns. Karen en Sarah daarentegen... zet' em op. Edwin. Makes you wanna feel. Makes you wanna cry. Makes you wanna blow the stars from the sky. I can't stand up, I can't cool down. I can't get my head up'of the ground.
- √ Help!!!, mijn pot gel is op. häräss
- √ Harass aan boer ed, mij jij lief vindt (soms)
- √ être baraki ça a son charme
- √ De parkwachter zou beter wat met zijn HF bezig zijn ipv stropers achterna te zitten! Windstil is ook niet alles.
- √ Benny , nog een kip zoet-zuur aub.
- √ Jo begrijpt niet waarom zijn muis thuis wel werkt en op kot niet. Kathleen-nijd misschien?

Het "groene" copy-center van Leuven.
Gerecyceld en 100% chloorvrij papier
Thesissen - Cursussen - Folders
Formaat A5 tot A2
ALLE inbindingen, Plastificeren tot A3
Snel - verzorgd - volledig afgewerkt

CANON Kleurkopie 50 Fr. en minder.
van 9 u. tot 22 u. doorlopend.
zat. 10 u. tot 17 u.

Tienestraat 118
3000 Leuven
tel.: 016 - 23.70.30
fax: 016 - 23.34.31

advertiser

JO MEUWISSEN
by/ba
Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal.
Videoschermen tot 4 m.
DISCOBAR EN CD's met of zonder D.J.
 016/201.301

TEKSTVERWERKING
VERTALING
A4 - KLEURENSCANNING
MET TEKSTHERKENNING
LASER OF KLEURPRINTER
Tel. 016 / 26 . 06 . 58

agenda & ad valvas

DOOR KOEN THOMAS

MAANDAG
 20.00 u **TEATER** 'Satekes met peekes', van R. De Ridder, door het Echt Antwaarps Teater, in Stadschouwburg, Bondgenotenlaan 21, toeg. 450/400/350/250/200, org. Vriendenkring 2000.

DINSDAG
 20.30 u **TEATER** 'De blinddoek': tweede aflevering van het levend tijdschrift van Ateliergast Bart Meuleman met ondermeer Luc Huyse en Stefan Hermans, in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.
 21.30 u **KONSERT** Ben Crabbé and the floor-show, in in Kafée 't Plectrum, toeg. gratis, org. Plectrum.

WOENSDAG
 13.00 u **LEZING** Uur Kultuur, Marianne Van Kerkhoven en Willy Thomas, over zin en onzin van teater, in Vlamingenstraat 83, toeg. gratis, org. Stuc.
 20.00 u **KONSERT** 'Gesualdo-Haydn', door I. Fiamminghi & Currende, muziek uit de zestiende en de achttiende eeuw, in Predikherenkerk, toeg. 1000/750/500, org. CC Leuven ism I Fiamminghi.
 20.30 u **DANS** 'Bloody' van Alison Murray, een live voorstudie van haar volgende film 'Bloody Mess', in Dansstudio, Naamsstraat 96, toeg. 100/150, org. Stuc.

DONDERDAG
 20.15 u **KONSERT** Universitair Harmonieorkest o/v M. Van Mechelen. Solist J. Ferlin, trombone, in PDS-aula, toeg. 150, org. KU Leuven.
 20.30 u **DANS** La Tristeza Complice, door Les ballets C. de la B, in Stadschouwburg, toeg. 600/500/450/200/150, org. KC Leuven.
 21.30 u **KONSERT** The Same, in Kafée 't

Alfa
 • 25/03 om 19.45 u: Verkiezingsdebat, in MSI 00.14. • 26/03 om 17.30 u: Verkiezingsdebat en receptie, in permanente. • 26/03 om 17.30 u: Verkiezingsdebat plus receptie, in Permanente. • 26/03 om 20.00 u: Lezing Frank Herman 'Het hamburgerlaan', in MSI 00.14. • 26/03 om 21.00 u: Verkiezingsuitslag plus fuif, in permanente.
Crimen
 • 27/03 om 20.00 u: Pop-poll (show, verkiezingen en uitslag en td), in Waalberg. • 27/03 om 20.30 u: Pop-poll met TD, in Waalberg. • 28/03 om 14.00 u: Verkiezingen, in de Nieuwe Valk.
 • 28/03 om 14.15 u: Bezoek aan Stella Artois.
Eoos
 • 26/03 om 22.00 u: Historeoosfuif, in Albatros.

Plectrum, toeg. gratis, org. Plectrum.
VRIJDAG
 20.00 u **MUSICAL** 'Antarctica' door Musical-entoneelgezelschap E. Van der Schouw, in Stadschouwburg, toeg. 850/250, org. KC Leuven.
 21.30 u **KONSERT** The Apples (Beatlessongs) met als special guests: Petra Polak en Andrea

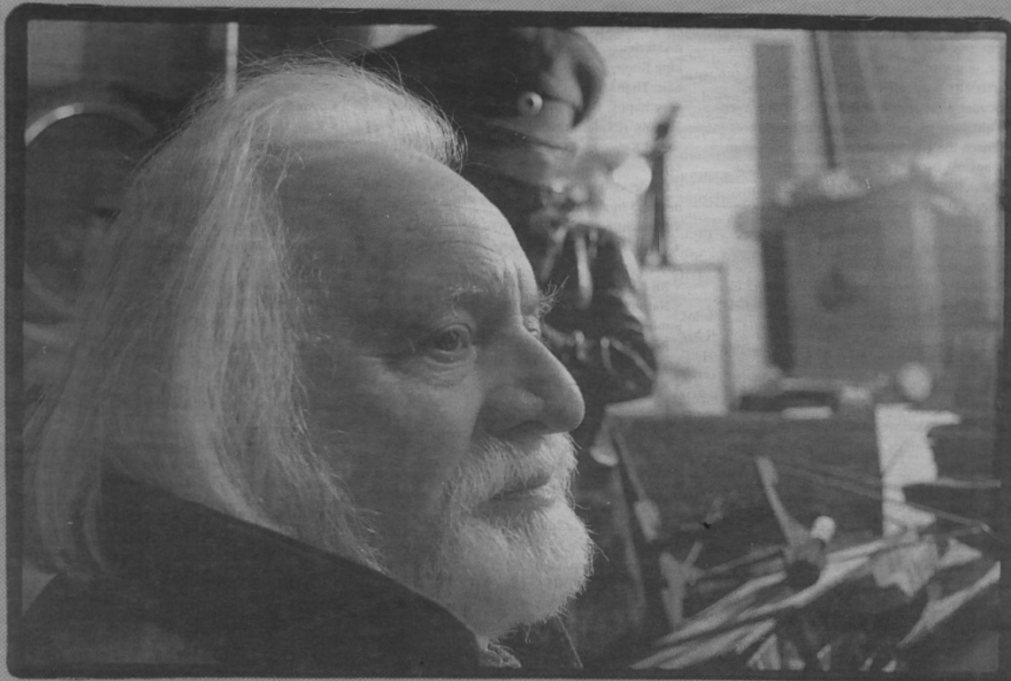
Germania
 • 25/03 om 20.00 u: Verkiezingsdebat, in MSI 00.20.
Historia
 • 26/03 om 22.00 u: Historeoosfuif, in Albatros.
LBK
 • 29/03 om 13.30 u: Milieuplatform: afvalwaterzuivering, in K.06. • 15/04 om 20.00 u: Kaas- en wijnavond, in Duivenbond.
Medica
 • 26/03 om 20.00 u: Jaarraad eerste kan, in ZaBo 1. • 26/03 om 22.00 u: Poezie-avond, in Doc's. • 27/03 om 21.00 u: Cantus Oud-Kulak Presidium, in MuZa. • 28/03 Aftap plus optreden van Stuffed Babies on Wheels.

Croonenberghs, in Kafée 't Plectrum, toeg. gratis, org. Plectrum.
ZATERDAG
 21.30 u **KONSERT** Sarah & Westpoint (covers van de jaren 70-80-90), in Kafée 't Plectrum, toeg. gratis, org. Plectrum.

NFK
 • 28/03 om 18.02 u: Uittreding van ziel uit lichaam, gevolgd door Doorspoelen, tgv 400 jaar Descartes, in HIW, toeg. gratis.
Psychologische Kring
 • 26/03 om 20.00 u: Vergadering ploeg 1, in Kringlokaal.
Romania
 • 27/03 om 14.30 u: Hapartbeker: voetbalwedstrijd Romania-Germania, in Sportkot. • 29/03 om 20.00 u: BRT 1-uitzending Niks voor Nikshow: blijf gekluisterd aan de buis en spuw mee op Larissa.
VRG
 • 28/03 om 14.00 u: Valkfeesten.

Veto's Witte Raven: Antiekhandelaar
en kunstkenner Joseph Verlinden

De Kunst is kunst te verkopen

Een neus voor kunst

(foto Tom Michiels)

P op een eerste echte lente-dag staat Veto op het Damiaanplein. Het is er chaos alom. Zes bus- en bedevaartgangers sturen het verkeer hope-
loos in de knoel. De passagiers komen allemaal naar de Sint Antoniuskerk om er voor Sint Jozef te knielen. Een student kijkt schaapachtig naar dit tafereel vanuit zijn heilig oord, de Wink. Aan de overkant staat een huis met de magie van een teletijdmachine. Parijsstraat 86. Antiek. Daar zit hij dan, het antieke mannetje. Witte haren, witte baard, een witte raaf. Fonkeloogjes en een geenig lachje: "Komt ge voor iets te kopen of hebt ge ook uw geld niet bij".

Wie al eens in een van zijn winkels is binnengegaan zal het niet licht vergeten. Een huis dat volgestouwd is met antiek. Je kan je enkel afvragen wat er allemaal onder die bergen ligt. Een oude tennisbal (10 frank) ligt er op een vijftiende-eeuws gotisch schrijffmeubel. Wat verder steekt een oud kunstbeen uit een stapel andere kunst.

Joseph Verlinden weet blijkbaar alles terug te vinden in zijn "rommel". Over alles wat er in de winkel staat, ligt of hangt kan hij een verhaal vertellen. De eeuw, de kunstenaar, wanneer en hoe die om het leven kwam en nog veel meer.

Het huis is verkocht en nu wordt er uitverkoop gehouden. Volgend jaar, op 1 april, moet alles weg zijn. "Er is al ne grote kamion weg, en dat ziet ge niet, hé." Af en toe wordt de babbel onderbroken door een verdwaalde bedevaartster of een portefeuilleloze studente. "Brenge in 't vervolg uwe portefeuille mee, maar laat uwe man maar thuis", grapt hij haar nog na.

Par

Joseph Verlinden (75) is getrouwd en heeft vier kinderen. "Ik ben getrouwd, natuurlijk met mijn vrouw, maar meer nog met mijn zaak. In feite is dit mijn harem." Maar zijn harem houdt volgend jaar op te bestaan. Er is geen overnemer voor de win-

kels, ook niet één van zijn kinderen. "Die hebben me altijd zien werken. Nooit op reis gegaan. Ik zou graag op reis gaan, maar mijn vrouw wil het niet. En alleen mag ik niet. Omdat ik veel sukses heb bij de vrouwen. Maar ik heb nog altijd één verlangen, en dat is om naar Egypte te gaan."

Zijn hele leven stond in teken van de kunst. Zijn vader werkte als meestergast-drukker, en hield zich vooral cultureel bezig, een "multikunstenaar". "Mijn vader kon zingen, tekenen, schilderen, kon vertellingen doen, kon fotograferen, schreef gedichten en was een uitstekend drukker". De interesse voor de branche werd er met de pap meegegeven. Hij groeide op in Leuven en ging er ook studeren. Elektriciteit, maar na drie jaar moest hij zijn studies opgeven omdat ze thuis te weinig werk hadden. "Ik was Leuvenaar, ik had ook de mogelijkheid om te studeren. Ik had ook graag scheikunde gestudeerd, maar daarvoor was er geen geld. Toen, in de dertiger jaren, waren de studenten rijke mensen. Nu komen de studenten altijd zeggen dat ze 'arm' zijn. Dan zeg ik dat ze rijk zijn. Ze zijn rijk omdat ze kunnen en mogen studeren!"

Theepot

In 1939 deed hij een ingangsexamen bij de RTT, slaagde, maar een jaar later werd hij opgeroepen door het leger. Hij ging naar Frankrijk, kwam terug, werkte bij de spoorwegen en vond tenslotte werk bij de RTT. Daar bleef hij tot in 1969. "Ze hebben mij daar het leven zodanig zuur gemaakt dat ik in 1969 ben gestopt. Als je met iets cultureel bezig was, konden ze dat niet verstaan. Ze hebben me daar kapot gemaakt totdat ik daar mijn ontslag heb gegeven. Ik heb negen maanden gerust. Ik was goed voor Bierbeek."

Joseph liet zich het leven niet meer zuur maken en begon zijn eerste antiekhandel. Van zijn hobby - kunst - maakte hij zijn beroep. Ondertussen heeft hij twee winkels en een verkoopplaats: in de Parijsstraat, in de Naamsestraat en in de Vesaliusstraat.

"Hallo? Hallo...? Kan ik jullie iets verkopen? Een theepot? En wat mag dat kosten? Ik heb hier een hele mooie in zilver staan. Gaat gij die kopen voor 15.000 frank?

Iets teveel? Allez, ik verkoop hem u voor 14.000 frank. Maar ik heb er nog. Kijk maar ne keer goe rond, er staan er tegen de grond en daar in de dingies, kijk maar. Moet het in Chinees porselein zijn, in Japans porselein zijn, in Duits porselein zijn, zeg het maar, hé. In Japans? Ah, die heb ik, maar hier niette. Als ge geld geeft kan ik u helpen. Komt ne keer terug. 's Namiddags na drie uur."

Hoet

Iedere morgen komt de antiquair zijn winkel "wat op orde doen". 's Middags gaat hij eten bij zijn vrouw in hun appartement, doet een dutje en opent daarna de winkel rond drie uur. 's Avonds kijkt hij liefst TV. Nu bestaat de vrije tijd ook voornamelijk uit kunstliefhebberij. Vroeger was dat sport: lopen en diskuswerpen in Daring Club Leuven, waar hij actief lid was en later ook voorzitter.

Voor zijn deur stopt weer een volgelande bus processiegangers. "Vroeger kwamen ze allemaal met de trein en gingen dan al zingend langs de Diestsestraat en de Parijsstraat in processie naar die kerk." De Sint-Jozefgangers. Zelf gelovig? "Nee, ik heb wel niets tegen mensen met een godsdienst of zo. Ik heb veel doorleefd en veel gezien. Wij zijn beïnvloed geweest in de jaren twintig. Dat is veranderd. Ik geloof in de natuur. Ik wil wel overleven in mensen die mij gekend hebben, die wel af en toe aan mij zullen denken. Maar een leven na de dood, nee meneer."

Wat vindt zo'n man van hedendaagse kunst? Wat vindt hij van een berg bakstenen in een museum? "Ik kan dat in zekere mate appreciëren, maar ik kan dat niet verkopen. De grote kunst eraan is dat iemand de mogelijkheid gehad heeft om dat in een museum te kunnen opstellen, van daar binnen te geraken. Dat is de grote kunst."

"Ik heb al dikwijls gepraat met Jan Hoet. Het is een zeer bijzondere man die het ver gebracht heeft, die mensen kan overtuigen dat wat hij aanbiedt kunst is. Hedendaagse kunst wordt in feite gebruikt voor allerlei doeleinden en vooral om het geld uit de mensen hun zakken te kloppen. Jan Hoet is een fantast. Ik durf dat ook tegen hem zeggen. Maar hij heeft toch zijn

museum in Gent gekregen, of hij gaat het krijgen. Nee, ik ken Jan Hoet al jaren. Dat zou je niet zeggen, hé, als ge me hier tussen mijne rommel ziet zitten, dat ik al die mannen ken."

"Dag juffrouw! Vindt gij ook dat ik te duur ben? Ga dan maar eens boven kijken, daar staan nog duurdere dingen."

Moord

Het is ontstellend wat er allemaal ligt. Twee genummerde litografieën van Mase-reel, gekneld tussen een aantal kaders. Als je ze zo ziet liggen, denk je dat je ze kan kopen voor een paar stukken van twintig. In werkelijkheid moet je er een bundeltje briefjes van duizend voor hebben. Een schatner voor de verzekering wordt hier waarschijnlijk knettergek.

Iemand die 27 jaar in de antiek werkt, heeft af heel wat door zijn handen laten gaan. "Ik heb ooit nog een schilderij gekocht van De Smedeleer van mensen die dat gewisseld hadden voor een zak patatten." Wat geluk kan natuurlijk geen kwaad in dit beroep. Ongeluk wel, zoals diefstal. "Vijf jaar en half geleden hebben ze gestolen in mijn woonhuis. Ik had een zeer mooie verzameling zakuurwerken. Dat was het meest speciale dat ik ooit bezat. Zondagmorgen gingen wij altijd naar de antiekbeurs in Tongeren. Op zo'n morgen zijn ze langs de daken binnengedrongen in mijn huis. Alles was uit de kasten gesleurd, alles lag op de grond, en toen hadden ze allemaal kleine spullen meegenomen, maar vooral waardevolle stukken. Bijvoorbeeld een ring uit Roemenië. Ik heb nooit meer zo'n schone ring gezien. De eerste keer hebben ze die uurwerken niet meegenomen maar ze zijn een tweede keer teruggekomen om die uurwerken mee te nemen. Eén van de dieven is door een glasmaak naar beneden gevallen. We hadden gemakkelijk een zwaar-gewetste of een dode kunnen vinden. Die mannen hadden ook wakkie talkies bij want we hebben er een gevonden. Maar dat was allemaal juist in de periode dat er een moord gebeurd was op een meisje in het park. En alle politie-onderzoek ging daar naartoe natuurlijk."

Maar ook van de kleinere winkeldiefstallen bleef Joseph niet gespaard. Soms niet te verwonderen omdat hij al zijn klanten lijkt te vertrouwen. "Er wordt regelmatig gestolen. Maandag was hier nog één van die Sint-Jozefgangers die daar stond met een postkaart met een Heilig Hart op, en toen ik even buiten was, was ze ermee weg."

"Dames, komde gulle ietsje kopen? Nee, dat dacht ik al. Ik ga beginnen met hier vijftig frank ingang te vragen."

Pomp

Als je er zo'n namiddag hebt rondgehangen lijkt het lang geen slecht idee om er inkom te vragen. De klanten zijn meer museumbezoekers dan kopers. Hij vertelt ons dat het zinloos is om iets te verkopen aan mensen van Leuven en dat studenten altijd komen terwijl dat ze arm zijn. De beste klanten zijn nog steeds handelaars uit andere steden. "Tegenwoordig gaan de mensen drie keer per jaar op vakantie, ze drinken graag, ze eten graag, kopen dure kleren. Ik zeg regelmatig aan vrouwen: te duur? Maar mevrouw, hoeveel kost dat kleed dat ge nu aan hebt? Doet ge dat nog aan binnen twee jaar?" Wat de antiekverkoop aan zijn klanten zegt, lijkt soms een tikkeltje grof, komend vanuit innerlijke bitterheid. Maar niemand neemt de lieve grijze man kwalijk wat hij zegt. Er wordt gelachen want hij kan er na al die jaren ook om lachen.

"Mevrouw, Meneer, kan ik jullie iets verkopen? Een koperen pot, voor aan uw pomp? Wel, voor deze betaalt ge vijfduizend frank. Teveel? Weet ge wat ge doet, mevrouw? Plakt een paar briefkes van duizend frank aan uw pomp. Da's ook kunst."

Tom Michiels
Willem Stellamans